

NÚMERO EXTRAORDINARI

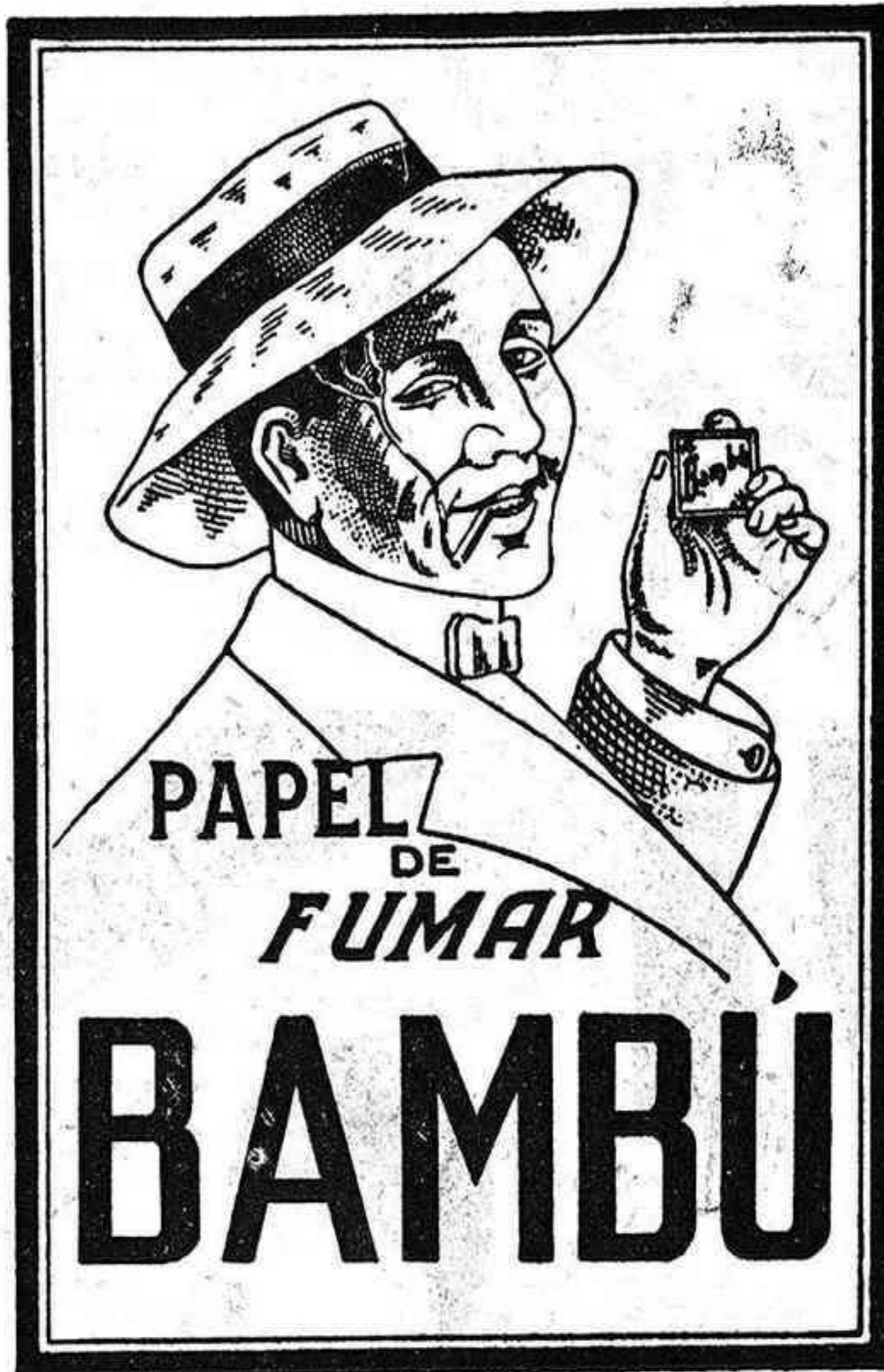

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—No et banyes més?
—No, perquè aquells pelmes d'hair tan bon punt em tiro a l'aigua s'empenyen a salvar-me i em deixen tota nova.

001552

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítils*, *prostatítils*, *orquítis*, *cistítils*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vagínitis*, *metrítils*, *uretrítis*, *cistítils*, *anexítis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (aariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTYL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèduleu-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte púriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631 **Preu: 21'75 ptes.**

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

El preu del pa

El senyor Marlés, un dels expulsats de l'Esquerra Republicana de Catalunya, fa uns dos mesos que ocupa una tinència d'alcaldia, des de la nova reforma automàtica del partipàs municipal.

I el senyor Marlés ja ha lliurat la primera batalla a favor del poble: la batalla del preu del pa.

En una nota donada per la presidència de proveïments, es diu amb claredat, el caràcter irreductible del gremi de flequers.

En la nota no es diu, però se'n despren, que sense el senyor Marlés, que ha aixecat la llebre, els barcelonins hauríem pagat el pa a 0'75 pessetes perquè els amos de fleca poguessin tirar gallina sencera a l'olla cada dia i seguir tenint bons autos.

L'època és misèriosa, però no hi fa res. Tothom estira vers on pot i el que cal és fer diners, sigui com sigui.

Després de la nota, clara i terminant, de la Presidència de Proveïments, ha vingut una nota del senyor Governador que s'excusa amb el senyor Escofet, i una nota del senyor Escofet, signant de l'escandall apuntador de la puja, on se'ns assabenta que ell, el senyor Escofet, en el cas del senyor Marlés, hauria fet el que el senyor Marlés ha fet.

Les passades de muleta del senyors Governador i Escofet han estat molt comentades i subratllades amb rialletes. Es sabut que quan plou tothom esten el paraigua per a no mullar-se, la qual cosa no vol dir que no ploqui ni que l'aigua no mulli, malgrat el paraigua. El senyor Marlés diu clarament a l'opinió pública que «s'allunya de la tasca ineficaç de la Junta Reguladora del preu del pa» i es cert, que, sense l'actitud del senyor Marlés, els barcelonins — i valguin les excuses dels qui s'excusen —, hauríem pagat el pa cinc cèntims més car per quilo del que em de pagar-lo.

Poques gestes com la del senyor Marlés hem vist a l'actual Ajuntament. N'hi ha hagut prou amb dos mesos de Tinència d'Alcaldia perquè aquest expulsat esquerrà, s'hagi fet sentir en bé del poble.

D'un altre esquerrà, també expulsat de l'Esquerra Republicana de Catalunya, el Regidor Francesc Costa i Martí, n'hem vist les orientacions més agosaradament revolucionàries que en matèria de proveïments s'hagin pogut fer. Ens referim a uns articles d'orientació esquerrana inserits a «La Humanitat» que feren tremo-

lar a molts senyors d'aquests que lludriguegen en les Juntes Reguladores dels preus que siguin, i que mereixeren l'aprovació de molts, àdhuc la del senyor Macià, president de la nostra Generalitat.

Recordi's que els senyors Marlés i Costa són dels que protestaren de l'adquisició de la col·lecció Plandiura.

Recordi's que el senyor Costa portava a l'Ajuntament un esperit de revolta i de construcció.

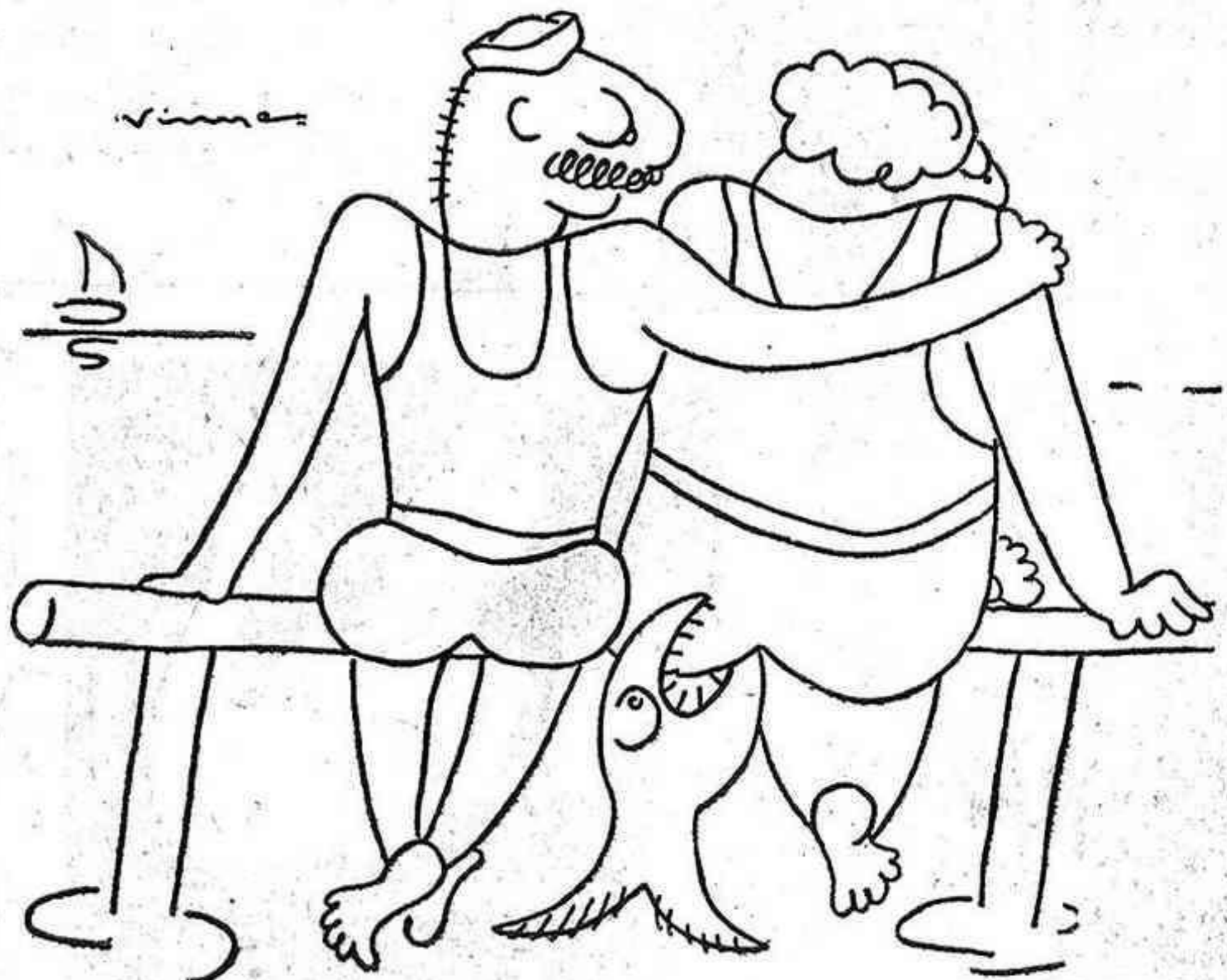
Ara el senyor Marlés trenca amb la seva gesta, d'home responsable, les convorxes fetes a l'ombra, i solidifica una positiva ventatja pels barcelonins.

En aquest esperit d'intransigència d'aquests dos homes, no s'hi podria trobar la causa inicial de la seva expulsió del partit?

En política, els esperits rectilinis i revolucionaris, fan nosa. Destorben moltes coses i trenquen molts interessos creats. El distintiu de bona part dels que han manat com a Esquerra Republicana de Catalunya, no ha estat pas la inconformitat ni el renovellament de procediments. Les coses han anat seguint com abans, tan secretes, tan excusables, tan tradicionals, tan sobrenteses, tan conformistes, tan normals, tan de bona jeia, que uns senyors que es donessin ben bé compte del que havia d'ésser un primer Ajuntament republicà, podien fer nosa.

Lloem l'avinentesa que ha permès a l'expulsat senyor Marlés dir-nos quina hauria estat la seva tasca dintre l'Ajuntament, tasca ben diferent de la que sembla haver estat norma d'alguns que es quedaren amb les rels ben endintre i que, conformistes i amb el paraigua sempre a punt, han fet camí contentant-se amb tenir el que els calia per parar el xàfec.

Es a cada instant que la nostra actitud pro Esquerra-Catalana autèntica troba una confirmació.

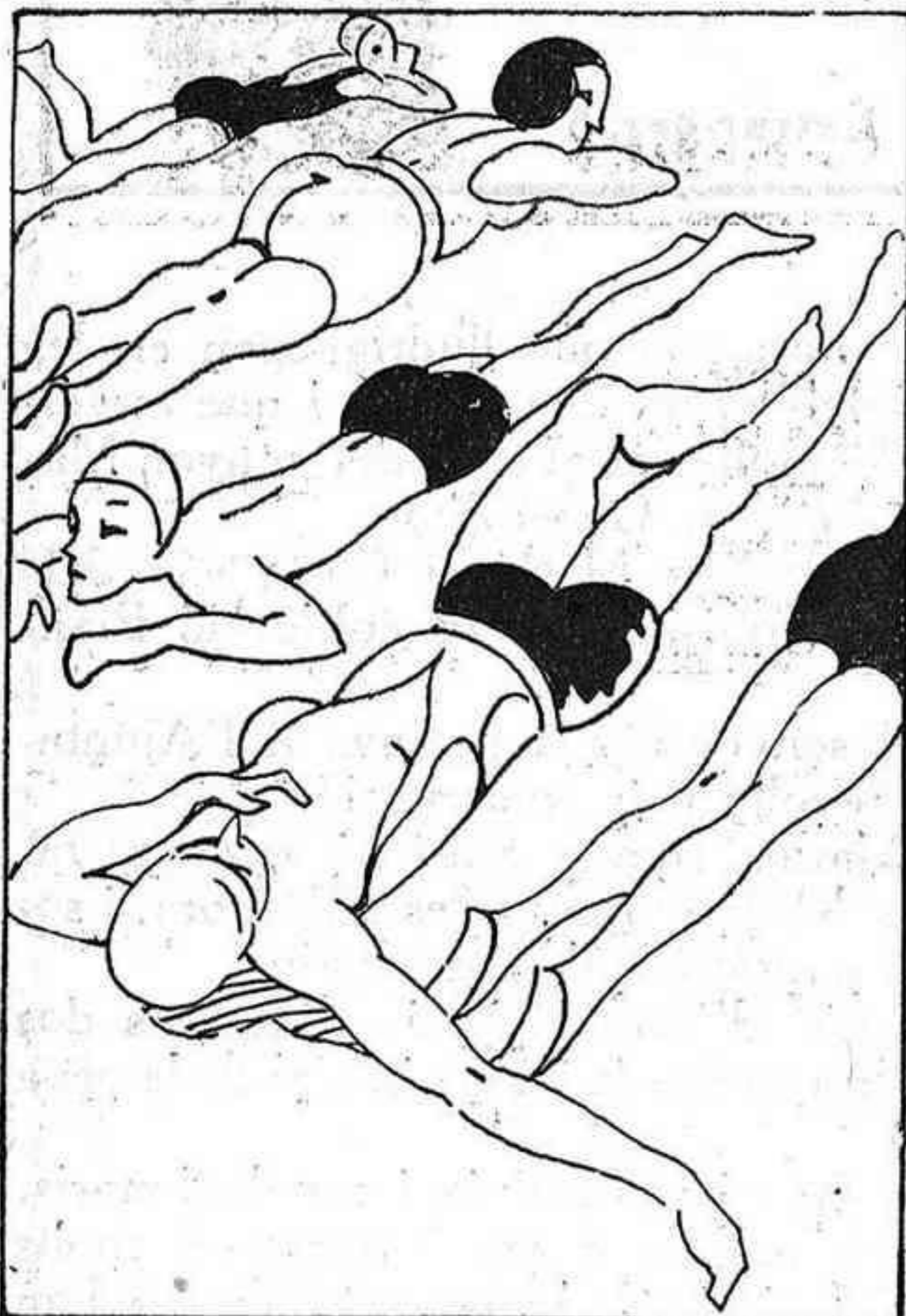

Idili

—Jaumet, Jaumet. No comencem a pessigar!

Perdigonades d'estiu

«Digues on t'instrueixes i et diré quant guanyes cada mes.»
NOI DE TONA.

CAN TUNIS LES BAINS

A la platja de Can Tunis els menors que no disposen més que del ralet que els dóna la mare, als diumenges, fa les seves primeres armes de tuberculosos i tifoidis.

Com que en l'esmentada platja hi des- emboquen les clayegueres de ciutat, no cal dir que s'hi respira abundància d'oxígen. L'aigua és de color de bronze de faves seques, i els banyistes quan en surten tenen color de granota descolorida.

CASTELLDEFELS, PLATJA DE MODA

Es la més neta, la més llarga i la més concorreguda.

Allí el mallot es manifesta en la seva mínima expressió. Generalment hi passen l'estiu els petits burgesos, i els diumenges es barregen en simpàtica confusió, els pagesos de Gavá i Sant Boi, el botiguer del carrer de l'Hospital, admirador de Pius Daví i la noia que se sap ben formada.

Allí els homes es torran com a caucets i les dones com a xufles.

Al restaurant Miramar, es pot patinar amb mallot, menjar amb barnús, (no polític i dormir sense mallot, ni barnús.

Els llenguados de Miramar, són el legítim orgull de Castelldefels i fins alguna nit, tal com el deuria concebre el gloriós músic, pels finestrals del Casino s'escapoleixen cap el mar, les gradacions dormilegues del nocturn de Chopin...

VALLCARCA, SANS EAU

Vallcarca és la pàtria del ciment dels murcians i del senyor Fradera. Allí demanau de tot, menys menjar i aigua, i si un dia en un apur natural necessiteu un litre d'oli pel motor o una ferramenta per aranjar una panne de terra o de mar, no us molesteu a demanar-ho a la direcció de la Colònia perquè l'asland els ha tapat les oïdes i fins crec que part de l'enteniment. El director és un gran català, (de València) i tot el que no sigui de Castelló per avall, perd el temps.

A Vallcarca hi ha una *Comparativa* on després de negar-te l'aigua la deixen rajar perquè et facis càrrec que no n'hi ha. En resum: allí s'hi banyen el bus del port, el pràctic i algun que altre desesperat que hi va d'arribada pel temporal.

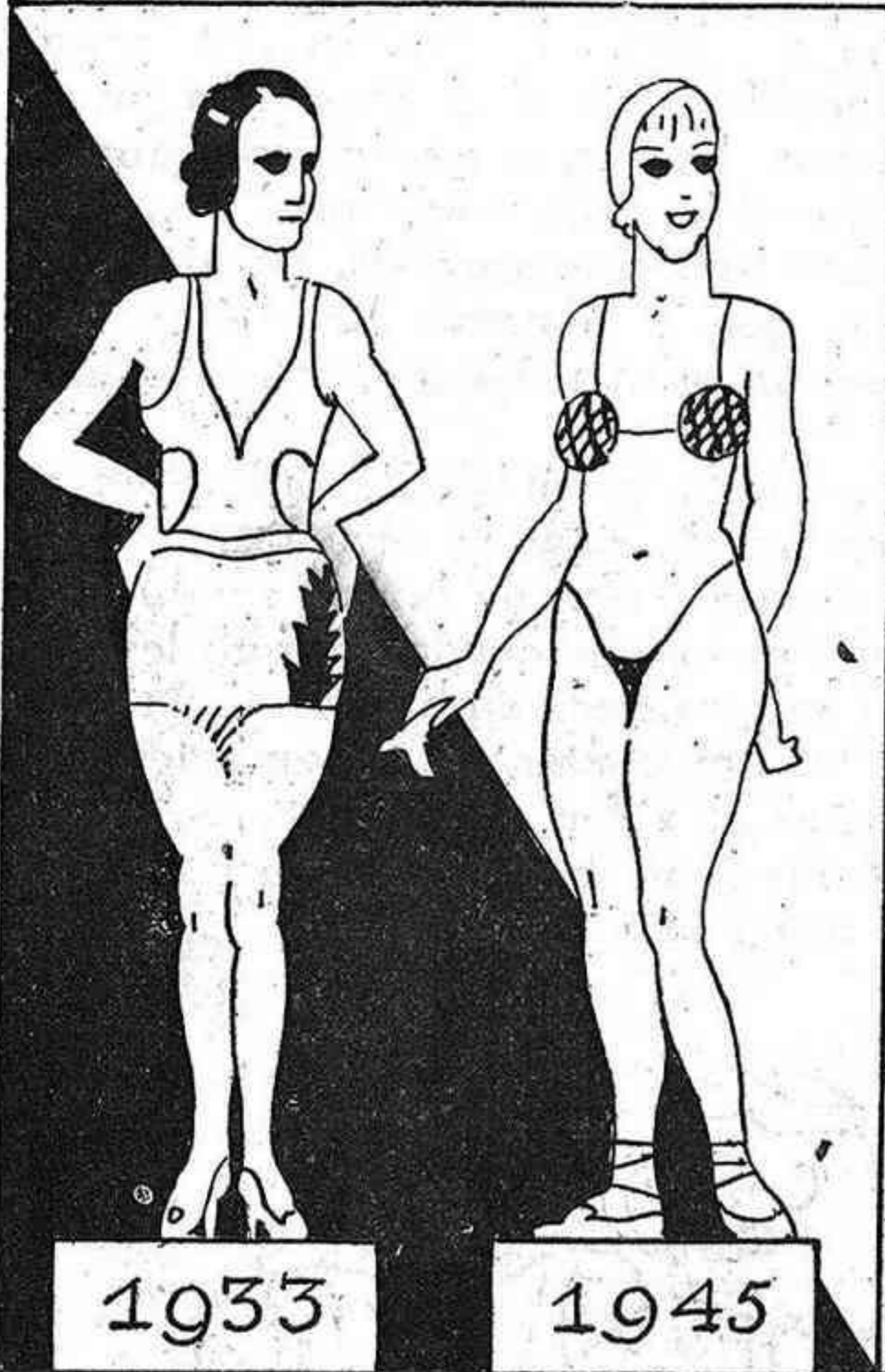
LA XAMOSA PLATJA DE GAVA

Ho és certament, llàstima, llàstima gran, que en ella tant sols s'hi banyen carrabiners.

L'aigua es torna de color de tabac anglès.

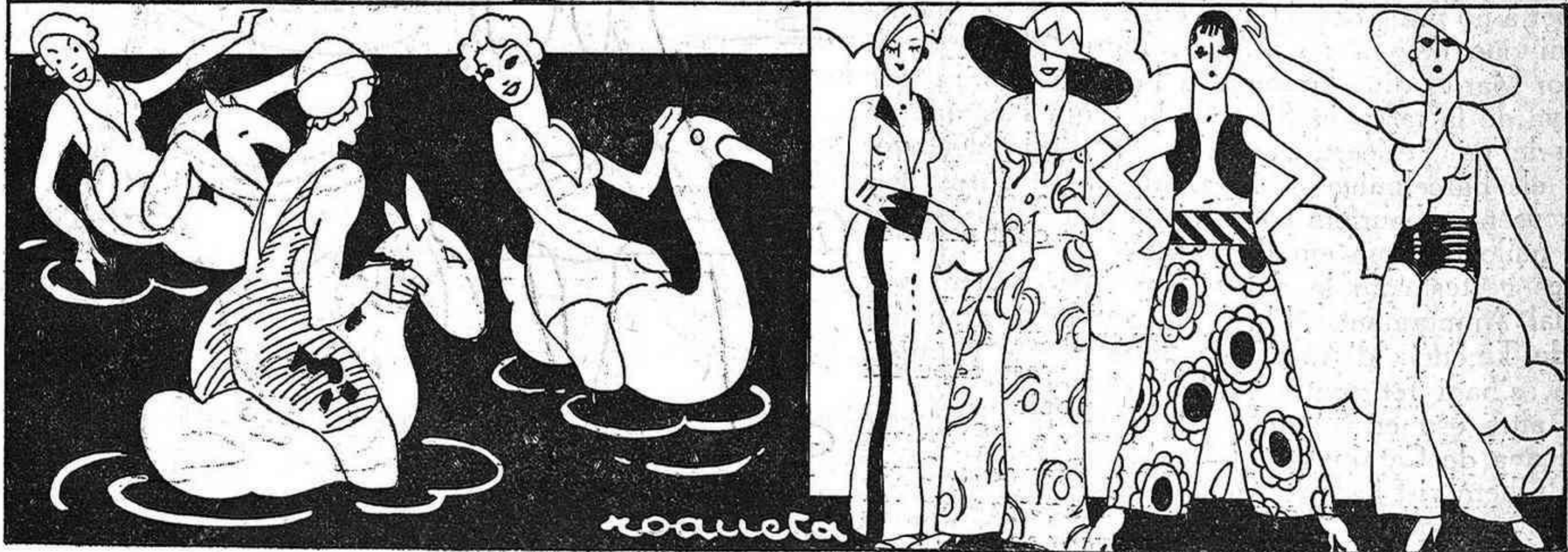
Gavà, és el cemenitri aquàtic de tots els hidro-avions de l'aeronàutica i dels llaguts sorpresos pels vents del Est o del Nord.

Si t'adintres unes dues-centes braces el peu topa amb la gàrcia d'un pailebot i els ulls del nedador s'obren espaordits quan veuen surar prop d'ells la panxa inflada del naufrag que ha complert les setanta-dues hores reglamentàries de pòstuma immersió. Pel demés allí s'hi

1933

1945

ABANS I ARA

PLATGES I FESTES MAJORS

Com han canviat les coses... Nosaltres (els de més de trenta anys) sabem moltes coses, que si bé ens serveixen per a res, donem, si les tinguéssim, moltes mils d'asetes, per a no recordar-nos-en.

Feliços els qui no heu conegut aquelles «Catalanes» o millor dit, camvies de cavalls, que anaven de ràcia a les Rambles, en set hores de temps... Els vitgers, acabaven el viatge tots barrejats, però de tal manera que si no fos pel nom que deien, ells mateixos no s'haurien pas trobat...

En aquesta època feliç en què els diaris es venien a cinc cèntims, la gent, els comprava tan poc com avui, també la gent anava a prendre banys.

Però en lloc de despullar-se per ficar-se al mar (el mar, era el mateix que avui), ho feien al re-
vés... és a dir, es vestien.

Les dones es posaven uns pantalons com els d'home, tallats deu centímetres més amunt dels peus, una mena de matinè, que començava arran del coll, i acabava amb uns infamants farvalans arran del genolls...

A causa de l'aire, aquests vestits, fets d'una tela com les sotanes dels capellans, s'inflaven i les dones prenien el graciós aspecte de la bomba del Turin...

Els homes, portaven un mallot, però ample, amb uns pantalons que baixaven més avall dels genolls...

I tothom estava amarrat a la corda... Les dones es banyaven en

un compartiment a part. Sols un home les veia portant el seu graciós vestit de bany. Aquest home, era el vigilant, que es passejava damunt les parets de fusta del compartiment, i portava a la mà una bola feta d'estopa, empapada de quitrà...

Aquesta bola, s'encastava a l'esquena de l'atrevia i sicalíptic banyista, que passant per sota la paret que separava el compartiment femení del masculí, s'atrevia a introduir-se dins del reservat per a senyores...

La preocupació més gran dels banyistes d'antany, era la de no cremar-se del sol...

Avui és tot al revés.

Les dones porten un maillot, que és més aviat un guant.. A més, hi ha la menor quantitat de textit possible...

Els homes, no porten res més que l'*slip*, el més just per a tapar la fe de baptisme, o les apariències...

Homes i dones es banyen junts...

I tots plegats no són més que uns torrats.

Quina pena ens fa de recordar que ja vivíem ara fa trenta anys...

Al pas que anem, gairebé podríem explicar-los la batalla de Lepant.

Les festes majors, en canvi, no han sofert grans transformacions...

Arròs abans, i arròs ara.

Pollastres abans, i ara també...

Envelats ara, com trenta anys enrera...

Manquen els solos de cornetí...

El ball dels casats...

L'america del senyors...

Ara amb el Jazz, tot això ha desaparegut... Ah!, i una cosa que em descuidava.

Abans, el dia de festa major, ningú no faltava a ofici i a sermó... una cerimònia que durava de les deu fins a la una. El rector de la parròquia, no hauria pas perdonat la manca d'assistència.

I tampoc perdonava als qui hi anaven, perquè quan l'església estava plena, tancava la porta amb clau...

Sols els músics, tenien permís de sortir a fora del cor a fer la cigarrera.

En tota la resta, les festes majors, segueixen essent el mateix que abans.

Però ara són més laiques.

Sempre val més així...

El tipus del «sarauista», aquell que no perdia ni un ball (sols el de rams) i que es pasava el mocador de butxaca al voltant del coll, un altre a la mà, per a no tocar l'espatlla de la balladora, també ha desaparegut. No s'ha perdut gran cosa.

I prou per avui, que és tard i vol ploure, i a mi, això dels banys, i les festes majors, ja no m'interessen, perquè ja sabeu que:

De los cuarenta «pa» arriba no te mojes la barriga.

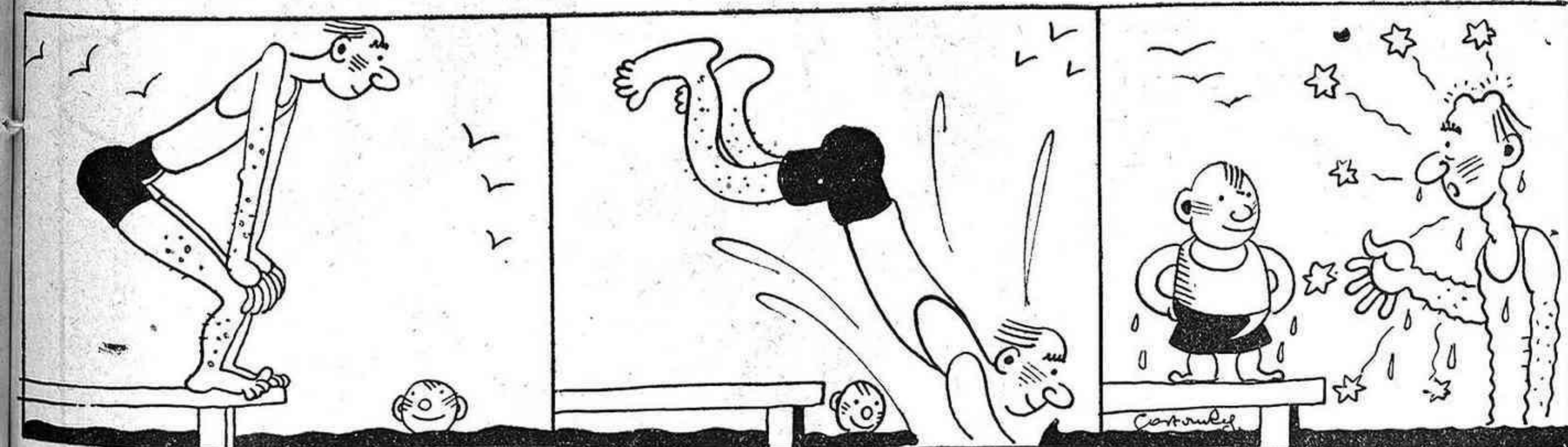
(Ortega i Gaset)

Així com també allò de:

Quant quaranta anyets tingueu no cal que aneu al sarau.

(Jaume Aiguader)

De manera que quedem així.

El gegant i el nan

Historieta muda, perquè després del cop que ha rebut al *coco*... qualsevol parla al gegant!

Notes d'un dia d'estiu

El senyor Griso és un regidor de festa de barri: del barri de la Torrassa.

* * *

Hem fet un esforç per anar al combat de Kid Chocolate.

Vora nostra, seu un captaire que aquest matí, tot vestit de dol i amb una cantarella llanyorosa, ens havia despertat la pietat.

* * *

Abans s'anava a la Farola a prendre vent.

Ara, un club d'Hospitalet, el «Espabilístic Club, Fa-Po», hi convida les «boniques damiselles i els cepats minyons» a fer el «gat i la rata», el «pare carbasser», i altres.

Cada diumenge, ultra «rebre les carícies del mar i del sol», es farà a «La Farola» molta barrila, mercès a l'«Espabilístic Club Fa-Po» que «espera de tot el jovent una franca companyia».

La crida d'aquest club, tant barrilaire, no podia mancar en les notes d'un dia d'estiu.

* * *

Parodiant el títol del monòleg de Rossinyol «L'Escudellòmetre», algú va posar al pintoresc Sebastià Gasch, el renom de «L'Escuderòmetre».

Sebastià Gasch és el més distingit turiferari de l'Escudero, una meravella màxima.

Ara el senyor Gasch se les ha donades per a explicar-nos els seus oasis, i, és clar, els seus oasis són «canyís» i plens d'escuderismes i de «chatos» de manzanilla.

En aquests oasis, l'Escuderòmetre hi fa entrar actualment una tal Gabriela, «que s'enjega amb una despreocupació insolent? i que és l'ànima d'una nova poesia desconjuntada»...

Sebastià Gasch, demà ens afaitaràs. Entesos?

* * *

El senyor Trabal s'ha banyat enguany per primera vegada.

S'ha banyat a Madrid i a la piscina del Manzanares.

S'ha banyat amb *slip* color de sang de bou.

Volia demostrar als de la capital d'Espanya que servia per l'alt i ben remunerat càrrec que ha pescat, sense haver-se banyat mai ni conèixer el mar per haver-hi entrat; el càrrec de Delegat de l'Estat a la Companyia Transatlàntica.

* * *

Les festes majors de barriada fan girar els ulls vers els Regidors amics dels del barri.

Gairebé totes les penjarelles que s'exhibeixen en semblants festes són penjarelles municipals.

* * *

La mort de Roscoe Arbuck «Fatty», ha estat molt sentida Barcelona.

S'assegura que el senyor Girard, un dels seus més fervents admiradors, volia demanar que l'Ajuntament fes constar en acte el dol per la mort de «Fatty» havia sentit la ciutat.

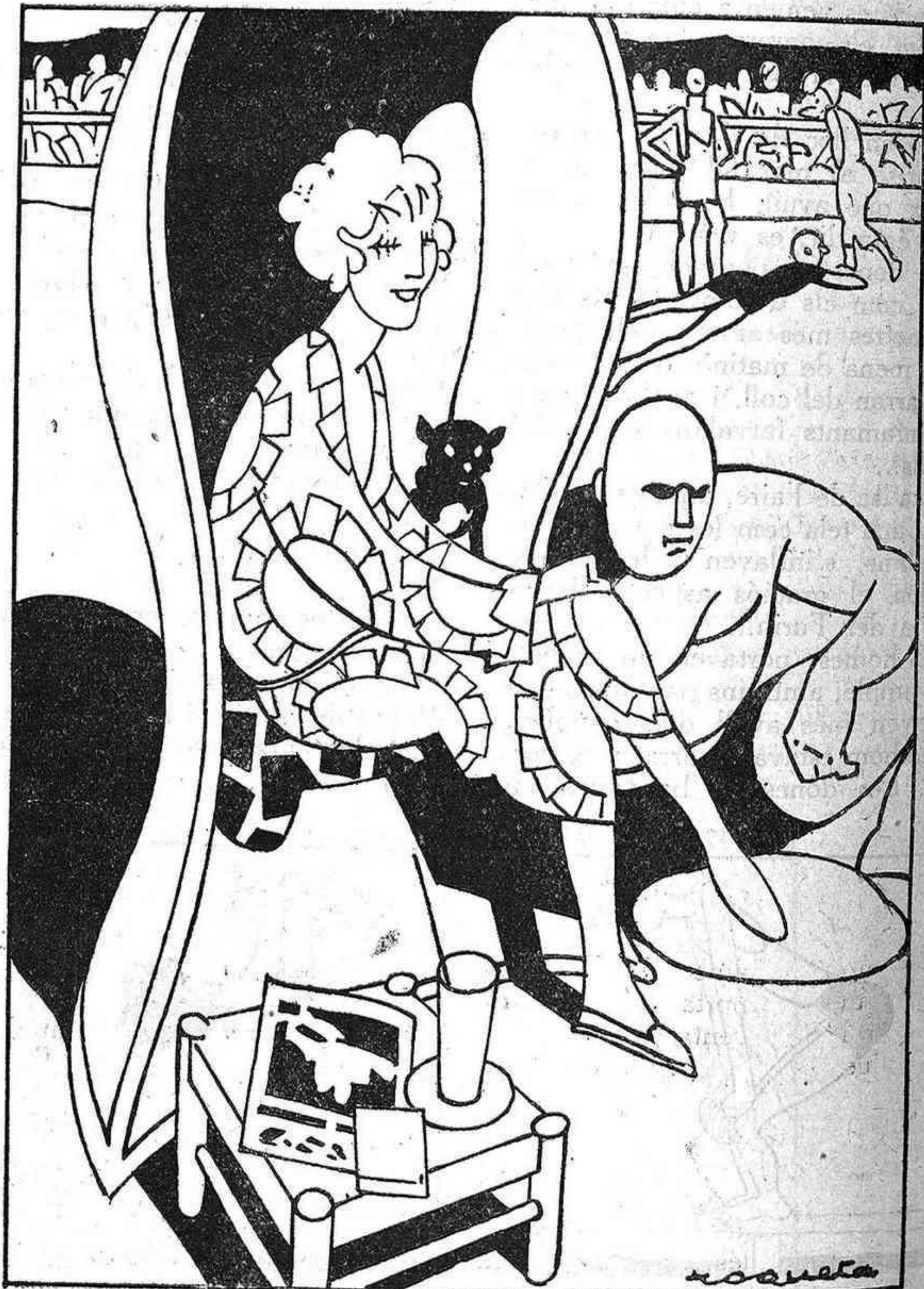
* * *

«Fer pam i pipa».

On hem trobat més emprada aquesta frase sintètica és a «La Veu de Catalunya».

Serà per innocència? Serà per facècia?

Vejam si algun dia els de «La Veu» trobaran que és possible fer «pam i pipa» al mateix senyor Cambó.

Escenes de platja

La sirena i el tritó.

A CAU D'ORELLA

DOS PALETES EN UNA MATEIXA CASA

El que anem a explicar és històric. En el primer i en el segon pis d'una mateixa casa hi viuen dos paletes.

En aquests temps de vaga, sense res a fer, sortien ambdós als balcons dels pisos respectius i dialogaven.

El del segon pis és un conformat de la vaga o, millor dit, un entusiasta.

El del primer, és un disconforme.

—Això no s'acabarà mai—deia el del primer pis.—Ens morirem de fam.

El del segon, aconsellava paciència i fermesa.

—Siguis home de classe—deia el del segon al del primer.—I «paciència», «paciència».

Hem de fer avinent que el paleta del segon és castellà.

Un dia, tusten la porta del paleta del primer i li deixen una carta. El paleta del primer l'obre i hi troba mil sis-cents pessetes. Esguarda astorat el sobre i veu que la carta era per al paleta del segon i que li havien lliurada per equivocació.

El paleta crida la dona i li diu, donant-li diners:

—Té. Vés a pagar els dos mesos i mig de pa que devem a la fleca. I els dos mesos i mig de carn que devem al carniser. I el compte de la casa de queviures. I el lloguer. I l'aigua. I la llum.

Ja saldats els deutes, el paleta del primer agafa el diner que li resta, el tanca dintre un sobre, i ell mateix el puja al paleta del segon.

El paleta del segon es fica el sobre a la butxaca i regràcia el paleta del primer. Però de seguida, ja comptat el diner, el paleta del segon tusta la porta del paleta del primer i l'assabenta que en el sobre que li ha portat no hi ha la quantitat de bitllets de Banc que hi havia d'haver.

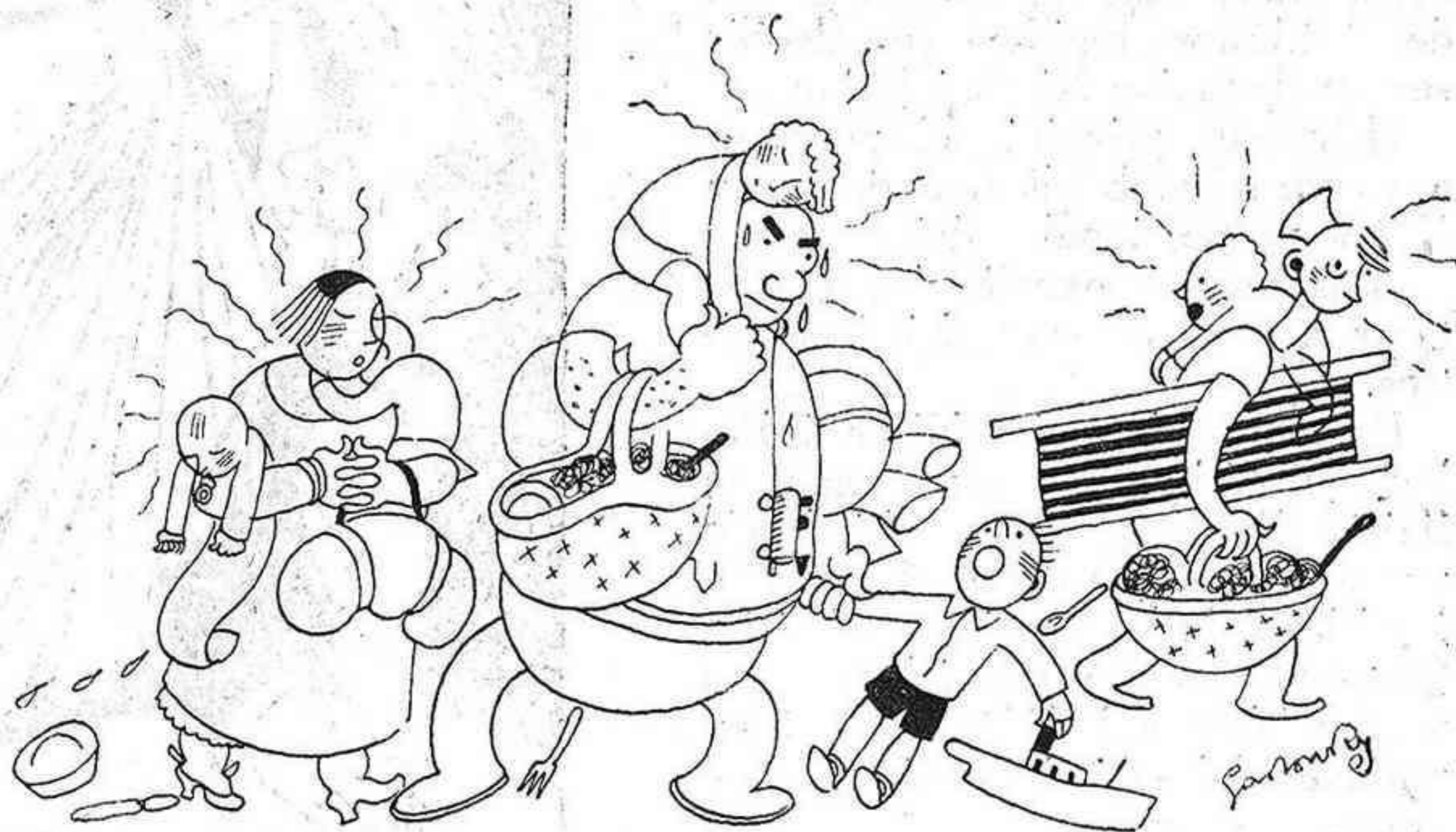
El paleta del primer llavors li diu l'ús que ha fet del diner i li notifica que mentre s'equivoquin de pis cada mes, pot anar durant la vaga.

Respecte al diner gastat, el paleta del primer no pot dir al paleta

EL DIUMENGE S'ES FET PER DESCANSAR

L'anada als banys.

La tornada.

del segon altra cosa que allò de «paciència», «paciència», que el seu veí de dalt tant li recomanava.

ECOS DEL VIATGE DELS CATALANS A BASCONIA I GALICIA

Bascònia—ens diuen—és francament separatista.

Galícia, sent amb força el despertar nacional.

El primer discurs d'un català que ja en torna, fet per Pau Vila a la Corunya, va caure com una galleda d'aigua freda damunt dels nacionalistes del Nord. Després, Pau Vila, anà posant-se a to. Per Bascònia no veieren cap bandera d'Espanya al costat de les banderes basques.

Els bascos parlen d'Espanya amb una agressivitat violenta. Gairebé més del que en parlàvem nosaltres en els temps de «Les Tombes flamejants», bones hores de

nacionalisme que han pogut fer possible les disbauxes «conllevariades» d'ara.

¿Què passaria en arribar els bascos i gallecs a terres catalanes?

Entrada per terres de l'Ebre. Les banderes d'Espanya i Catalunya voleiant juntes. Parada a Lleida. Remarca dels bascos en veure que la guàrdia civil els presenta armes, mentre que a Bascònia els apallissa:

—Es que ací som hostes d'honor de la Generalitat.

A Lleida, la Generalitat ofereix als hostes d'honor unes copes d'aigua fresca amb caramels. Res més. Hi ha parlaments i xiulets. Un orador de Bascònia ha dit que els pobles són obra de Déu. El senyor Humbert Torres passa la maroma. Ja a Barcelona...

Ja a Barcelona, i davant de bascos, gallecs i valencians (que també n'han vinguts), els nacionalismes s'abranden i es parla diplo-

màticament del que tenim i del que volem. Vegi's el parlament del doctor Aiguader:

«La política lliga en apariència moltes coses que no hi haurien d'anar, però que van deslligades. I són molts els qui sempre guarden un pa a la post pel que pot venir.

»Consti, però, que, en aquests instants, tots fem de fervents nacionalistes.»

EL SENYOR JOAQUIM XIRAU I PALAU

En la passada sessió municipal, l'Ajuntament acordà, per majoria, demanar el vot proporcional.

S'esperava amb una certa tafaeria saber vers on cauria el vot de l'il·lustre regidor camaleònic senyor Joaquim Xirau i Palau.

«Els seus principis el portaran a sumar-se amb els que demanen el vot proporcional», deien uns.

«Les seves conveniències el portaran a votar contra», deien els altres.

El senyor Joaquim Xirau i Palau, que té bon nas, segurament va flairar l'expectació que hi havia per a saber vers on es decantava. I a l'hora de la votació, seriós i interessant com sempre, àdhuc quan pren wiskys a l'«Edén», va desaparèixer del saló de sessions sense votar.

Escenes de Festa Major

—No intentis justificar-te. La teva xicota t'iridrà molts diners, però... ¡això que per casar-te h'agis de deixar de fumar i de beure!

—Si, fill, sí. Comprèn que si no m'hi caso, em caldrà no menjar.

Compreu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

FERROCARRILS DE M. Z. A.

TRES DIES A LA COSTA BRAVA! Aproveiteu les properes festes per a visitar la COSTA BRAVA i gaudir de ses incomparables bel·leses.

Com totes les festes, els dies 13 i 15 es despatxaran billets d'anar i tornar combinats amb els autos que surten de BLANES cap a SANTA CRISTINA, LLORET i TOSCÀ, i amb els que des de CALDES es dirigeixen a SAN FELIU DE GUIXOLS, S'AGARÓ, PALAMÓS, etc.

Els billets despatxats el dia 13 serviran per a tornar el 15

Barcelona a Santa	2.ª classe	12'70 ptes.		Barcelona a San Feliu	2.ª classe	19'05 ptes.
Cristina i tornar.	3.ª cl. se	9'15 ptes.		de Guixols i tornar	3.ª classe	14'00 ptes.

Aquests billets servixen per al **COSTA BRAVA - EXPRES** i per a tots els altres trens, llevat els expressos.

COSTA BRAVA - EXPRES

Sortida de l'estació de França a les 7'34

● Tornada: Sortida de San Feliu de Guixols (auto) a les 19 i de Santa Cristina (auto) a les 18'55.

Els contes de "L'Esquella"

CONTE DE FESTA MAJOR

La Festa Major de Torredadella, era el que se'n diu una senyora festassa.

El poble estava abarrotat de gent.

L'única fonda que a Torredadella hi havia, estava atapeïda de gent; l'amo, el fondista, corria esverat d'un costat a l'altre, no sabent com fer-ho per a servir la nombrosa clientela, que ocupava totes les habitacions, els menjadors, la sala de billar, i fins els W. C., que no paraven de funcionar.

Era justament durant els dies de festa major, que un viatjant antic client d'aquesta fonda, va arribar al poble indicat i, naturalment, se'n va anar a trobar el fondista, a fi que li donés acolliment.

—Sí que ve malament—senyor Sadurní—li digué l'hostaler—. Tot està ple... no tinc pas cap llit vacant...

—Doncs ¿com m'ho arreglaré jo? No puc pas dormir al carrer...

—De cap de les maneres... esperi... em sembla que el del primer pis, ens solucionarà aquest conflicte. Vingui...

I tots dos, pujaren fins el primer pis; l'amo de la fonda va trucar en una porta.

—Endavant — va contestar una veu...

—Déu el guard, senyor Maspons... li volia demanar un favor... Ací, el senyor Sadurní, és un viatjant de comerç, com vostè; l'hostal està tan ple, que no li puc pas donar acolliment, almenys que vostè consenti deixar-lo dormir en el seu llit...

—No faltaria més... entre col·legues... a més a més, el llit és gran...

—Així, doncs...

—Que sí, home, que sí—féu el senyor Maspons.

* * *

Al moment de ficar-se al llit el senyor Sadurní, el seu company li digué:

—Dec fer-li una advertència... Jo tinc una malaltia...

—No és pas contagiosa?—féu el nou arribat.

—Oh, no... res daixó... Sóc curt de pell...

—Curt de pell?—va pensar el senyor Sadurní—. ¿Què deu ésser això—. Però per no fer l'ignorant, no va preguntar res més.

I apagaren el llum.

* * *

No feia deu minuts que els dos viatjans estaven al llit, quan el senyor Sadurní es va despertar sobresaltat. El seu company, havia fet un soroll fenomenal, un soroll, que més val callar d'allà on sortia.

—Caram...—va pensar...—Això no està bé...

Però seguidament, una altra descàrrega més formidable que la primera, va fer tremolar fins el somier.

—Això ja és massa. Si continua...

No va poder ni tan sols acabar de pensar. Un vertader tro va sortir del cos del senyor Maspons, que dormia com si no passés res.

—Ep... mano... despertis, home...—féu sacsejant-lo, el senyor Sadurní.

—Però qué hi ha... qué passa?—féu l'altre, despertant-se.

—Què passa? Que això no es pot aguantar! Que vostè no és un viatjant, és una ametralladora...

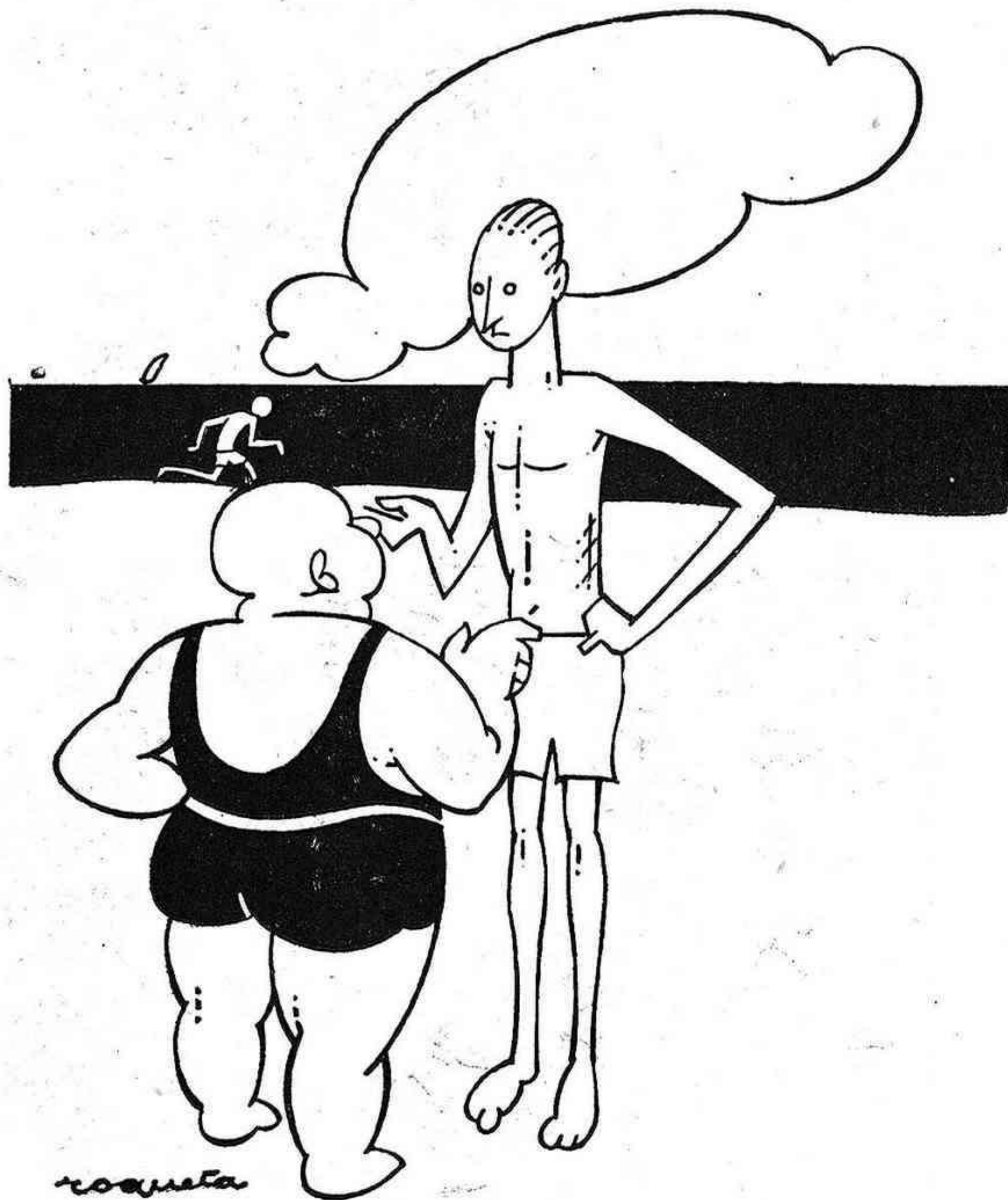
—Home, ja li he dit... ja l'he avisat abans de ficar-nos al llit.

—Però que m'ha d'haver avisat, sant cristià!

—Sí, home... Ja li he dit que era curt de pell.

—Be, què vol dir això?

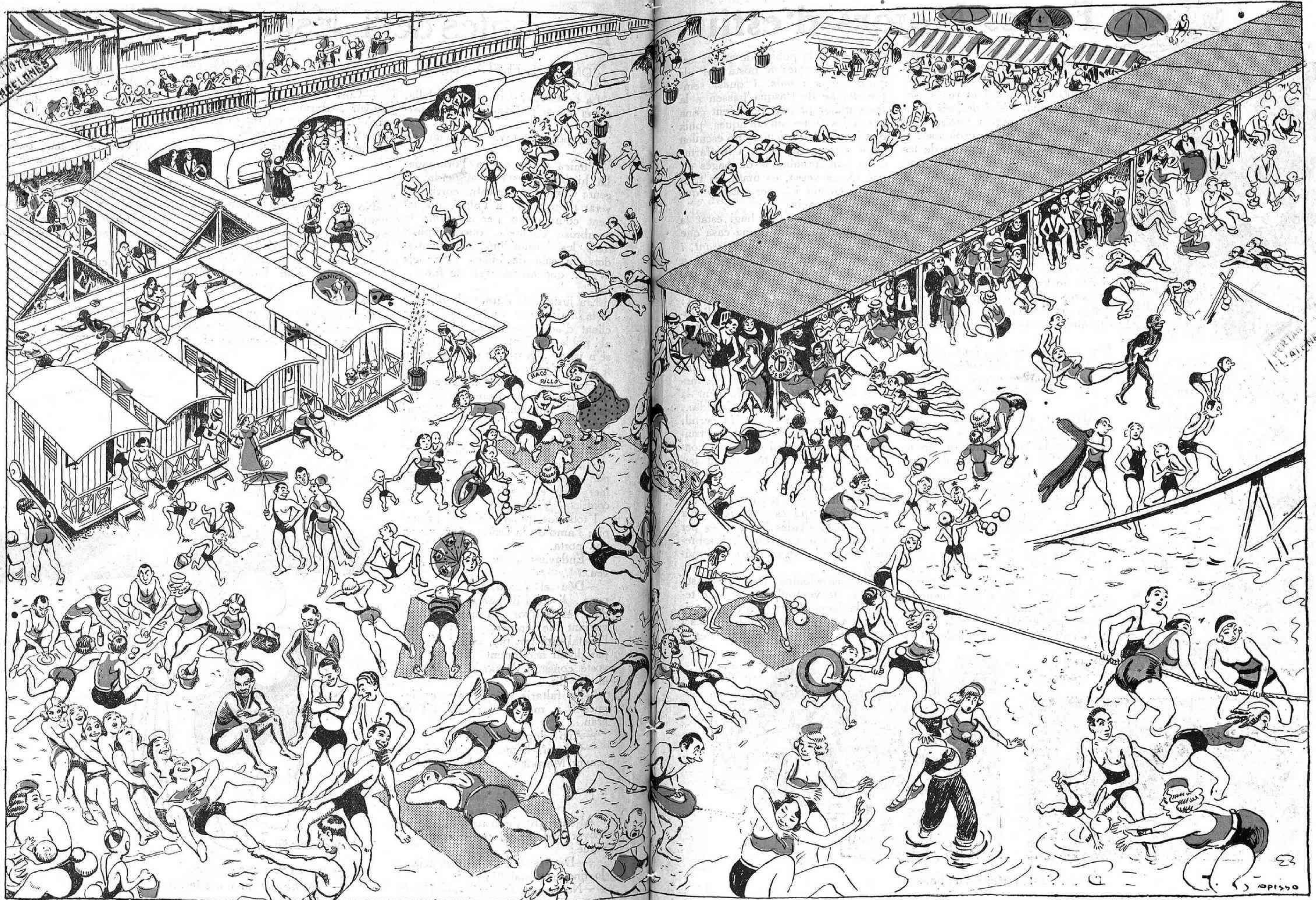
—Doncs, que la pell, em tiva, i quan tanco un ull, l'altre se m'obre...

— No es veu cap sirena.

— No, home; surten a la nit.

— ¡Ah! Surten com els «serenos»?

La platja dels banys de Sant Sebastià, qualitatí d'estiu, vista pel nostre dibuixant Opisso

FOTOGRAVATS—BASTARD

Festes Majors d'estiu

Es sabut per molts el cas d'aquell pagès que tenia un sentit tan curós de l'ús adequat de les coses, que n'aprofitava el dret i el revés, segons s'esqueia, i així després d'haver menjat els fesols tombava el plat cul amunt per a espicossar-hi les quatre ametlles torrades de les postres, tal com feia en afers conjugals, segons fes fred o calor.

El rector del poble no volia comprendre aquestes maniobres de comoditat domèstica, obediènt al curs de les estacions, i quan es confessava no li ho volia absoldre mai. L'home, tan meticulós es tot, tenia escrúpols de consciència, i per si per no va anar a confessar-se a un altre poble. El confessor, més comprensiu o bütxera, el va absoldre amb aquests versos famosos:

*Digueu al rector de Montornès,
que «en això» no hi entén res;
i que vos sou un pagès molt viu
que té cau d'hivern i cau d'estiu.*

Així com al fons del sac es troben les engrunes i en els pots petits hi ha la bona confitura, no hi ha rondalla ni falla que no contingui una grossa porció de veritat.

Com el pagès del conte, la majoria de pobles de fora, tenen festa major d'hivern, per gaudi propi, i festa major d'estiu, a honor dels forasters.

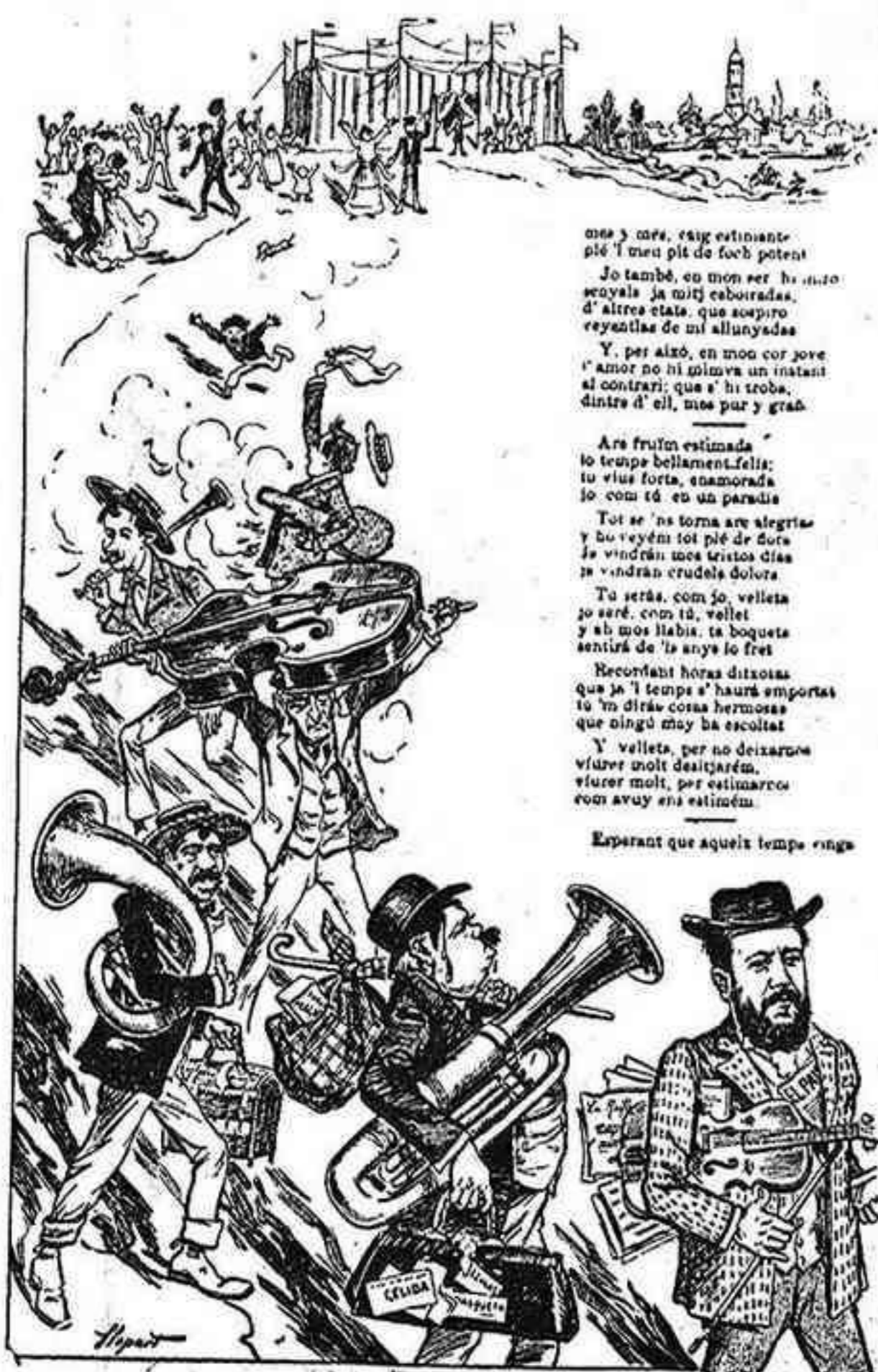
Aquella dita de «al pagès donali cols», solament pot considerar-se com un refinament d'un acostumat a les bones i abundoses menges, que sap dejunar a temps per trobar-se ben armat i animós per a les teques de les grans diades. Ge-

neralment, els pobles de pagès escolleixen èpoques a posta per als grans àpats rituals, i quasi sempre del be de Pasqua passen a la festa major pròpia, bo i fent gana per a les festes nadalenques, puix que les rigors caniculars no escauen gaire, per no dir gens, a les fartaneres pantagruèliques de pagès en què tot es vessa, es mata, es trinxa, es menja i... per estrany que sembli, es paeix.

Per poc bona que hagi estat la collita i si es tracta d'una casa que depassi una mica l'anar passant, i adorant, han de retre vassallatge a la gran taula del dinar de festa major, l'escudella grassa i espessa, esgrogueïda per uns brins de safrà; les plàteres d'arròs, amb els talls escampats ça i enllà, com una catàstrofe ferroviària; la carn amb peres i orellanes; el conill amb picada; les perdius amb cols; els colomins a la vinagreta; muntanyes de menuts amb bolets i triomfalment la gran oca o polla rostida i farcida... tot acompanyat i seguit de pernil, rodanxes de llonganissa, olives, fruites, formatges, recuits, crema, confitures, i regat abundantment per vins de tota mena (res d'aigua), resolis, aiguardents...

Això ho saben prou bé els convidats i els qui es conviden, puix en aquestes diades la taula és per a tothom que es presenti, i sobretot ho saben els capellans i els músics.

Els barcelonins llepafils, tasta olletes, de ventrell delicat, que tenen la gana limitada d'un canari, no les comprenen aquestes coses i suen tan sols de pensar-hi. Per a

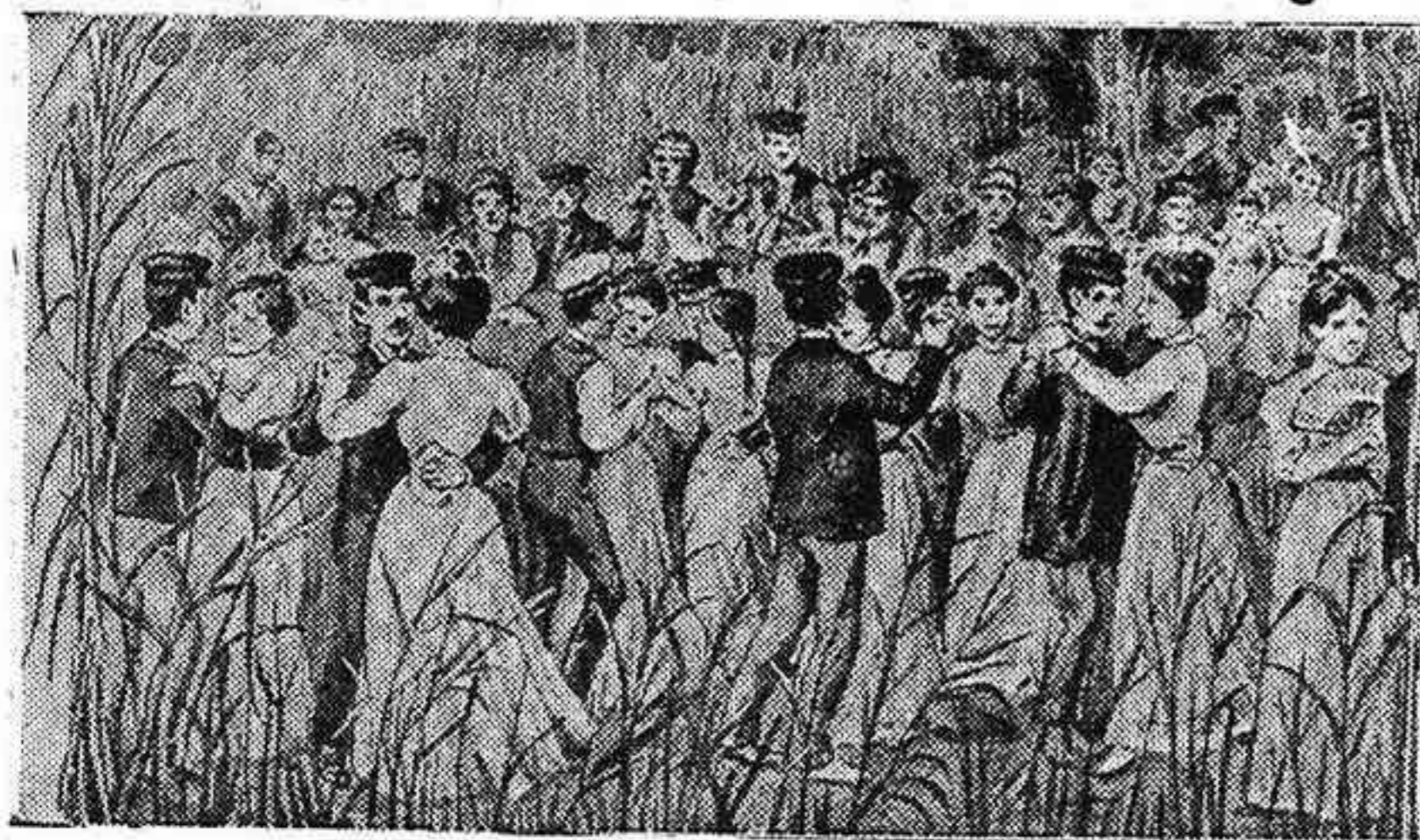

me y més, esig estimant
plé i men pit de sobe potest
Jo també, en tunc per la mato
seguala ja que reburada,
d'altres etats, que sempre
reynades de mi allunyades
Y per això, en moe cor jove
l'amor no m'espere un instant
al contrari; que s'hi troba,
dintre d'ell, meo pur y gran.

Ara fruit estimada
lo temps bellament falla;
tu vis fort, enamorada
jo com té un paradís
Tot se m'ha torna are alegría
y tu veym tot pit de fora
Ja vindran mes tristes dies
ja vindran cruels dolors
Tu serás, com jo, valleta
jo seré, com tu, vallet
y si mes llabis, te boqueta
sentirá de 'ls anys lo fret

Recomant horas ditoses
que jo 'l temps d' hauré emportat
tu 'm dirás cosa hermosa
que ningú may ha escoltat
Y vallets, per no deixarem
viure molt desgraciat,
volem molt, per estimarvos
com avuy ens estimam.

Esperant que aqueix temps ringa

Balls i Festes Majors d'abans

ells, i diguem-ho del tot, també per a fer recapte per a les xales autòctones, es celebren les festes majors estivals.

El bon barceloní, que no sap mai de què se les heu, ha triat per a passar una temporada a fora, l'època més desavinent per a gaudir de les gràcies de la Naturalesa: l'estiu. La calitja li enterboleix els panorames, tan atraients i destacats en l'estació tardoral i en els bons dies d'hivern. Les mosques no el deixen menjar; els mosquits no el deixen dormir. A hora foscant es decideix cercar la fresca, quan a Barcelona a totes hores hi ha llocs avinents per a disfrutar-la amb comoditat i a bon preu, i tan primmirat com és a l'hora de l'àpat en exigir aigües minerals, s'atacona de l'aigua de les fonts que els pagesos no beuen mai, si no és algun rodamon que s'hi refresca la gola i la cuïssor de la misèria que l'acompanya.

Els estiuejants, coneguts per la *colonia*, van portar a pagès el castellà de *gente bien*, els pantalons blancs, els binocles, les gorres de visera, les ombrel·les de cretona, la gàbia del «lloro» i després el seu succedani, el «gramofon», i, sobretot, la poca-solta.

Veure, doncs, una festa major d'estiu, de *colonia*, no té res a veure amb les diades grosses del poble. Quasi totes es fan per la Mare de Déu d'agost, verge estendartada de les festes majors estivals, el qual té la gràcia de fer tornar boigs en un dia determinat tots els músics de Catalunya, els quals després no saben de què fer mànegues.

Les eleccions de «misses» han desterrat els Jocs Florals de festa

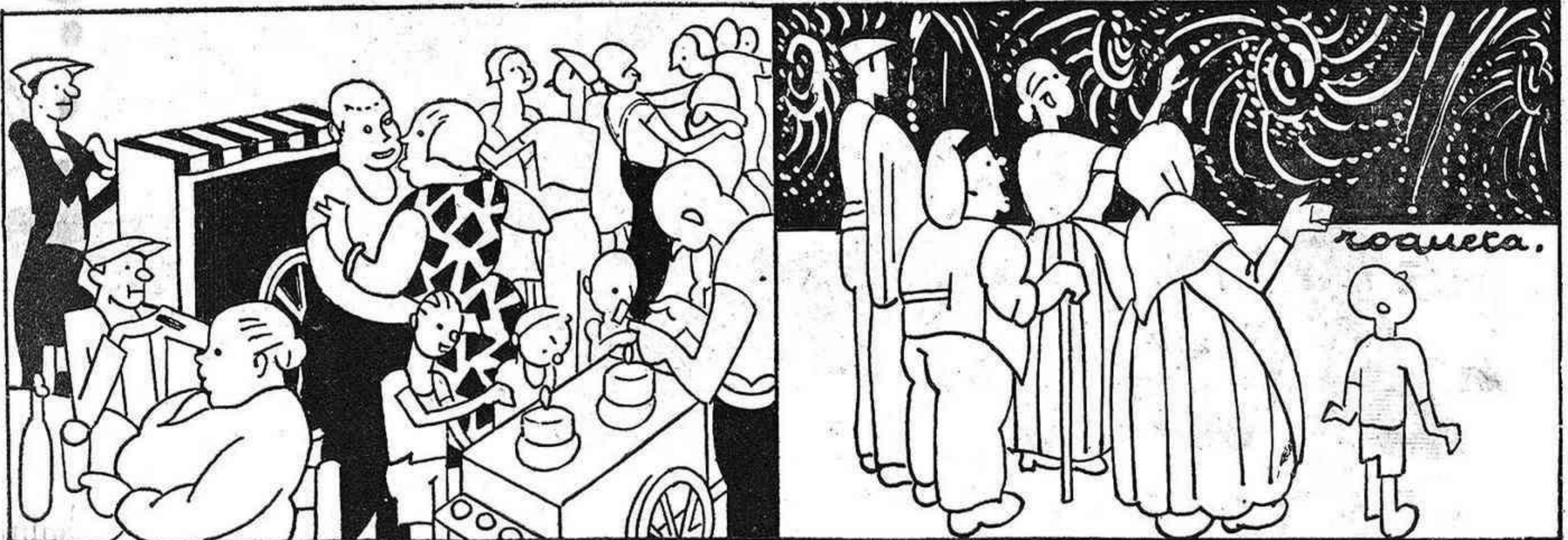
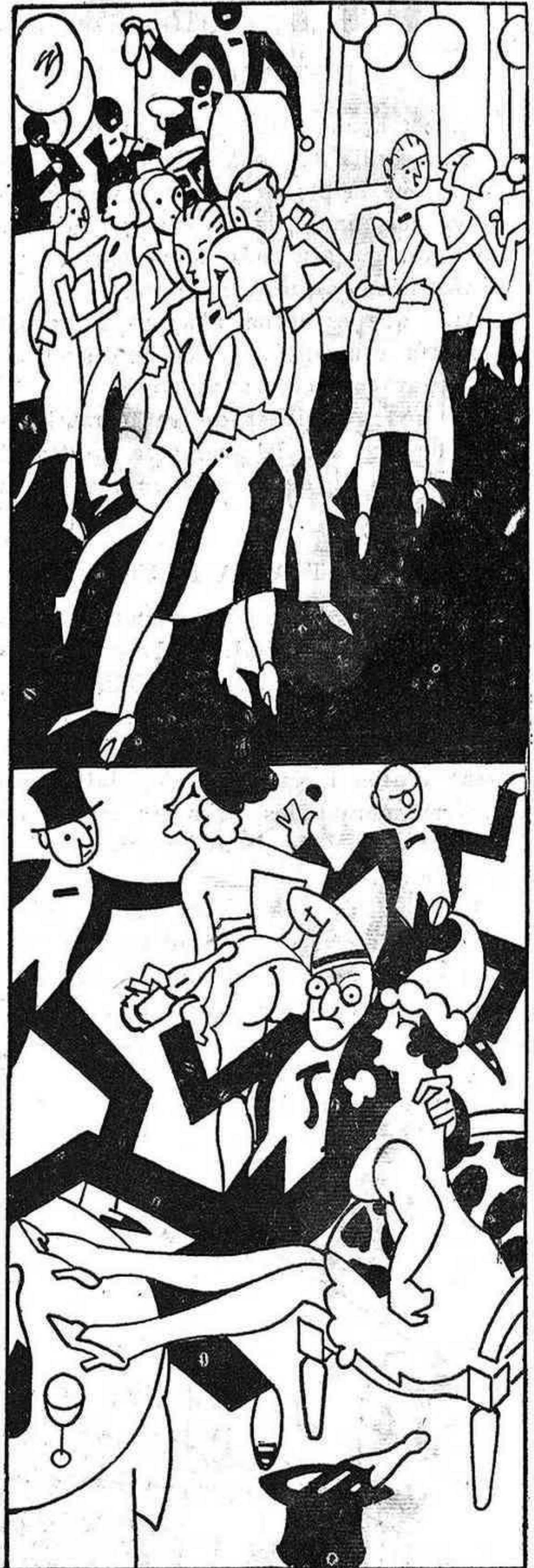
major (cal celebrar-lo en part) i els números de força acostumen a ésser *verbenas andaluzas* amb fanalets a la *veneciana* i amb parades de *churros*, abillades les dones amb mantell de Manila de paper i dansant tothom a l'aire d'un piano de manubri, com a més castís.

Les dinades de festa major ja no són les que fan al poble, de grandesa homèrica. Els indispensables *caneloni*, tres per cap com a màxim; l'acreditada vedella amb pèsols de llauna; el clàssic gratapallers, esquàlid i resignat. Si la festa és a la Costa, hom ha de comprar el peix a Barcelona, el qual arriba mig cuit; si el poble és productor de fruites, també s'han de fer venir de la ciutat. Com a natural i del país, hi ha, però, el vi agre o verd; el vinagre tèrbol, l'oli acidulós; el pernil ressec i treient al de fora la sal que no pot mantenir... i bon profit.

Ja sé que em deixo coses i aspectes interessants i d'un pintoresc molt pujat de to. Un altre dia serà.

Anotem de pas, que sota el signe de l'Estatut es va fomentant a fora la flamenqueria cursi; les operetes estúpides i la revisteta grollera ha desterrat el teatre català de les festes majors, i si alguna Companyia catalana hi representa, fa traduccions d'obres... dolentes, que és el pitjor, i, finalment, que es va iniciant un perillós corrent de fer *becerrades*, *novillades* i altres excessos, com si l'estiueig no fos per ell mateix un bon pretext per al joc de banyes. O si no, que ho diguin molts marits que resten a Barcelona, i que tenen la família a fora, i moltes senyores que tenen, els dies feiners de la setmana.

GALCERAN

Balls i Festes Majors d'ara

FITXES**DIFERENCIES**

Aquest home, els nou mesos de l'any, té una cordialitat amabilíssima i tan especial que fa pensar en els «yours faithfully» dels finals de les cartes angleses, una cosa encara més sense barret que l'«afectísimo seguro servidor».

Ara, que es torna als banys, és un xic més cruixent. El que diu s'ha de mossegar com els carquinyolis.

Té una amabilitat de pa torrat i remor de blat sec, la qual cosa mostra el que l'estiu li deixa més endins de la carn torrada.

LLEGIT A LA PLATJA

El dia d'estiu ens ha portat un article del periodista italià Salvador Apon-te, inscrit en el «Corriere della Sera», de Milà: «El torejador ferit».

Fou la segona voluptat del dia. A trenc d'alba i, ja arran de platja, ens havíem menjat les primeres figues de coll de dama de l'any, seguides d'un gotet d'anís.

L'article és una espanyolada encisadora i es refereix, precisador, a la darrera enganxada del «Bienvenida».

La cursa de braus comença. «Oles». I tot allò del bramular salvatgí i de l'art del torejar. Segueix, després, un xic d'audició torera. Ve més tard: «La cosa

horrible», això, posat documentadament en castellà, entre el llepafilisme d'un italià periodístic. Altra frase en castellà: «Nadie lo podía esperar». Una observació del periodista: «La cursa de braus és el que més apassiona els espanyols. Molt més que les crisis ministerials i que els discursos que es poden pronunciar a les Corts.» Ve per fi la nota pel·liculerament de color. Es sabut que els torejadors, per als estrangers, són els ídols de les dones. Doncs en el cas de l'enganxament d'en Bienvenida: «Les belles senyorettes corrien pàl·lides per la infermeria de la plaça de braus, posant molta cura de no ficar llurs peus petits en els bassals de sang»...

L'article ens fa riure amb rialla d'ona assolellada. Bé es veritat que nosaltres no ens sentim pas d'un tot espanyols, i que, per això, el veiem tal vegada més ridícul.

Vora nostra, unes dones fortament brunes, s'encomanen les nostres rialles. I el riure ens treu la sal matinera que l'aigua del mar ens havia deixat als llavis.

BANY PRIMER

Oh aquesta dona tan blanca enmig de la brunor total dels banyistes!

La seva blancor ens sembla impúdica. Adhuc en la platja, on les nueses es veuen bellament vestides de sol.

Ara, abans del primer bany, el blanc de la carn de la dona es tou com la polpa de l'orella, com la pell d'un conill. Els seus flancs semblen de cotó fluix.

El sol, pudibund, vesteix de seguida aquella blancor amb roig de roses.

EL BLAU DE LES AIGÜES

L'aigua de mar més blava és la del Pacífic.

Forel, ha establert una numeració hidrogràfica pels blaus de les aigües. Les del mar Aral porten el número 3. Les de la Mediterrània, el número 5.

PER QUE ES CONEIX?

Aquest xicot no s'ha torrat amb sol de mar. S'ha torrat amb sol de muntanya.

S'HAN ENAMORAT ALS BANYS

S'han enamorat als banys i fa un més que es banyen junts cada dia.

Es coneixen els cossos gairebé en absolut...

Han ballat llargament, amb mallot, en les platges de Mongat.

Com que s'estimen, esperen il·lusionats la vinguda de l'hivern per a poder començar el necessari treball d'oblidar-se un xic.

RAMON VINYES

Raó de pes

—Veieu nois això és un envelat, si els vostres pares no hi haguessin anat a ballar, vosaltres no seríeu al món.

ON ES BANYEN ELS NOSTRES GRANS HOMES I ON PASSEN L'ESTIU

El senyor Macià es banya en aigües de Roses.

El senyor Aiguader, a Sitges, platja d'or.

En Pere Comes, es banya en aigües tèrboles, perquè ja va brut abans de ficar-s'hi.

L'Escofet, a les banyeres del Moulin Rouge.

En Pla, pren banys de peus dintre un morter d'ungüents, especialitat de la casa.

Selves es banya a S'Agaró, el dia que li deixa el mallot el senyor Azcàrraga.

Ametlla es banya amb carbasses i guàrdies d'assalt de vista. Té por que els atracadors li surtin de dintre l'aigua.

El senyor Vachier es banya en una banyera del seu automòbil nou. Una invocació d'innovador, actualment ric.

L'Artemi Aiguader es banya en llocs secrets. Té l'habilitat, mentre es banya, de cantar «La Pulga».

El senyor Pellicena es banya on calgui, i sap guardar la roba.

El senyor Casanoves es banya al safareig del terrat de casa seva. Es, i vol ésser, home d'altura.

El senyor Pi i Sunyer es banya en un bogader dedicat a l'Esquerra Republicana de Catalunya. Com és de preveure, no s'hi pot bellugar.

En Casanelles es banya en el seu saló amb sofà i toilette que té a l'Ajuntament.

L'Ullet fuig de l'aigua, per por que se li ofegui l'ullet.

El senyor Lluhí Vallescà es banya en banyera plena de gasosa. Se li veu.

El senyor Cambó passa l'estiu a Fontainebleau i diu que s'hi troba com un Rei.

El senyor Hurtado es banyarà en felicitat quan els seus pugin, que diuen que serà aviat.

(Hauran de pujar ací dalt.)

En Josep M.ª Segarra es banya en cotó fluix...

En Ramon Vinyes es banya per dintre amb granitzats de pinya tropical.

L'Alfons Roure es banya a Begues, a l'aiguera de can Nolla.

Pius Daví es banya a Papiol, en una caldera que ell mateix s'ha fet.

El senyor Ventosa i Calvell es banya amb aigua de Carabanya.

En Joaquim Montero es banya fent servir de banyera el seu barret, i s'agafa al seu puro de fusta, per no ofegar-se.

En Josep Samblancat es banya cada vegada que plou.

L'escultor Duran es banya a la falda dels seus models.

El doctor Irurita, no es banya. Ep! Això són coses del dimoni i la carn.

L'Opisso es banya en els seus propis llaurers.

En Josep M.ª Planas passa l'estiu a «La Criolla».

En Gual, quan plou el dia que estrena una comèdia.

El pintor Juli Borrell no es banya per por que se li destenyeixi la barba.

El marquès d'Allella es banya a les banyeres del teatre Tívoli.

La «Monyos», es banya en un centre radical.

L'Emilianu es banya a la desembocadura de les cloaques.

En Lluís Millet, es banya en una pila d'aigua beneïta.

En Lluís Capdevila pren banys de suor.

La Cèlia Gàmez es banya amb bona llet Sila.

Marcel·lí Domingo es banya en aigües socialistes.

En Moles pren banys àrabs.

En Duran i Guàrdia es banya cada

cop que l'Aiguader li deixa la banyera. Els de la F. A. I., passen l'estiu a l'ombra.

Els «escamots» estiuegen a les plataformes dels tramvies.

El mestre Morera estiueja a l'ombra de «Les fulles seques».

Lerroux passa l'estiu a la M... eca.

El doctor Battestini passà l'estiu a la Rambla (del Prat).

Dencàs i Badia, a Sant Miquel de F. A. I.

Josep Santpere, a Sant Joan dels Figuers.

Gassol, a León (a causa de la melena, no passarà per Madrid).

Manuel Brunet, a Santes Creus i al cap de Creus, tant si em creus com si no em creus.

Lluís Companys, a les Costes de Llevant i platges de Lloret.

Raimond d'Abadal, al museu arqueològic.

Tressols, a Tos-sa.

Cervera, a Pica-pacarus (Picamoixons)

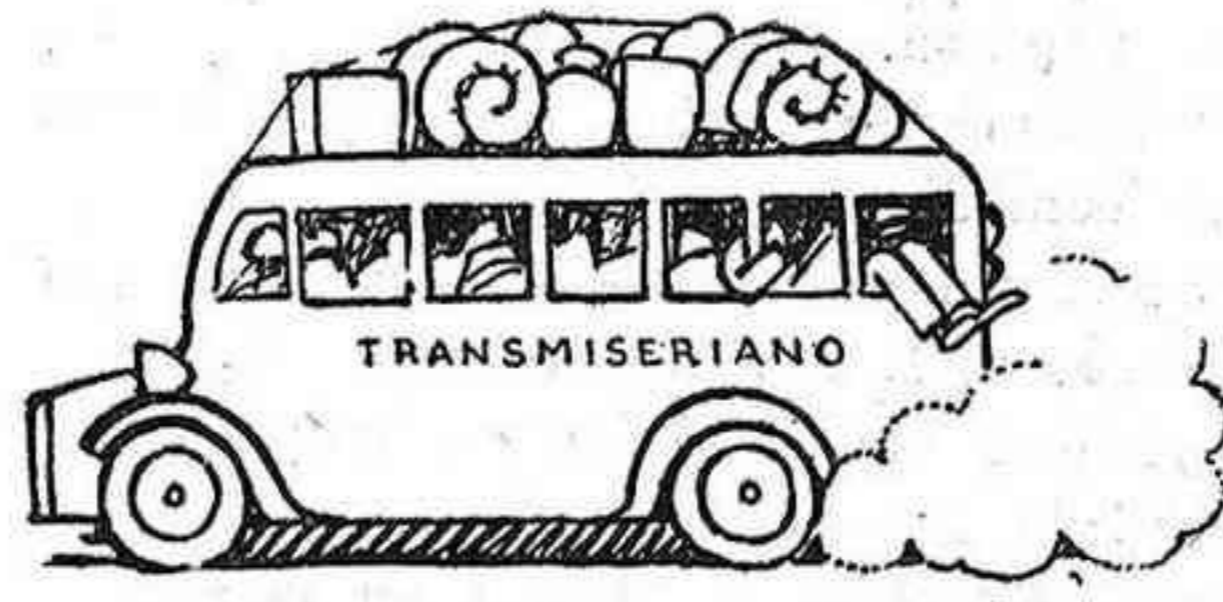
Grau Sala, a Sant Boi.

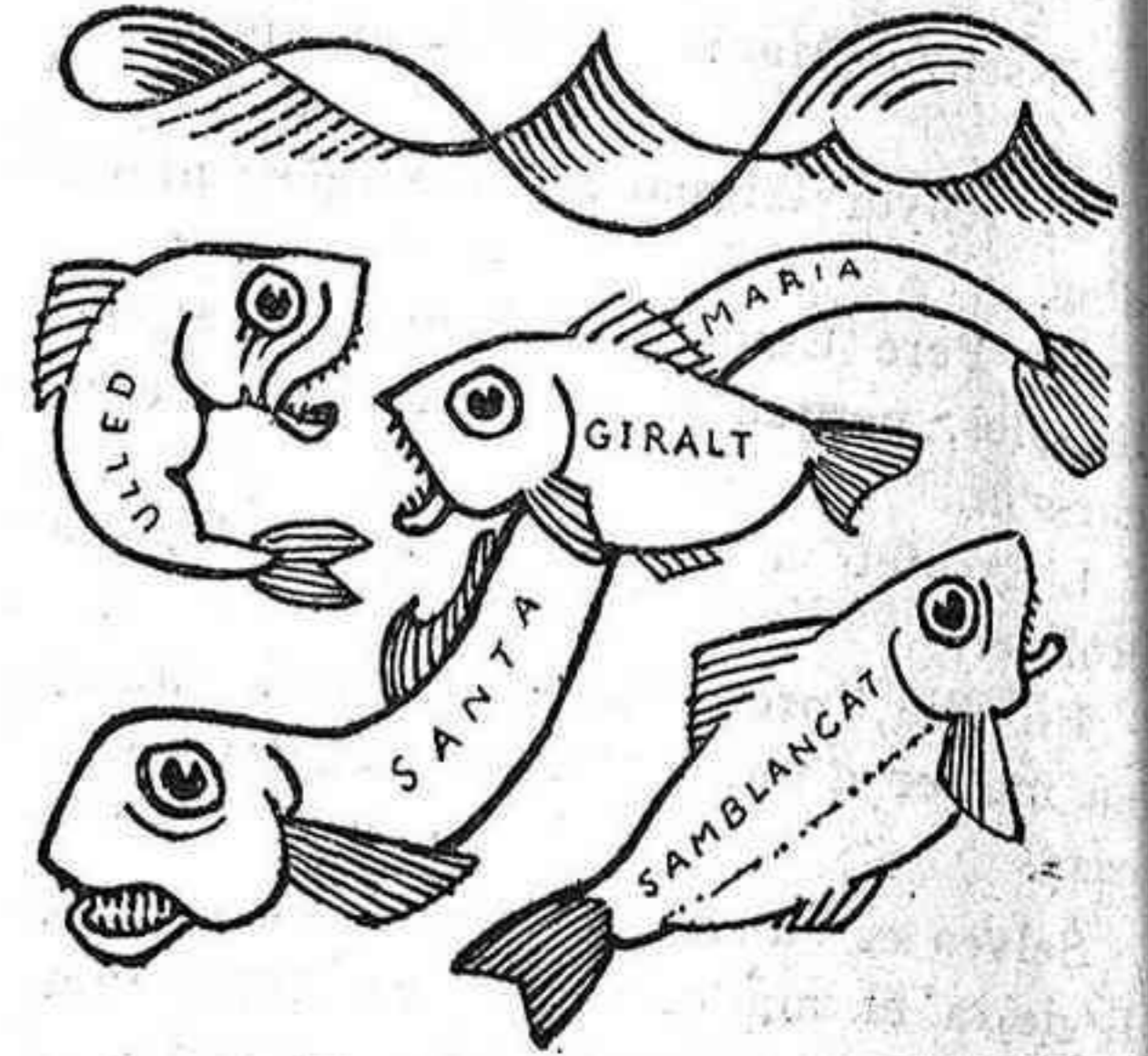
Per què has renyit amb Carles?

—Perquè és un ordinari. Figurat que en passar l'altre dia per una joieria li vaig dir que em regalés alguna cosa pel coll i l'endemà em va portar una pastilla de sabó.

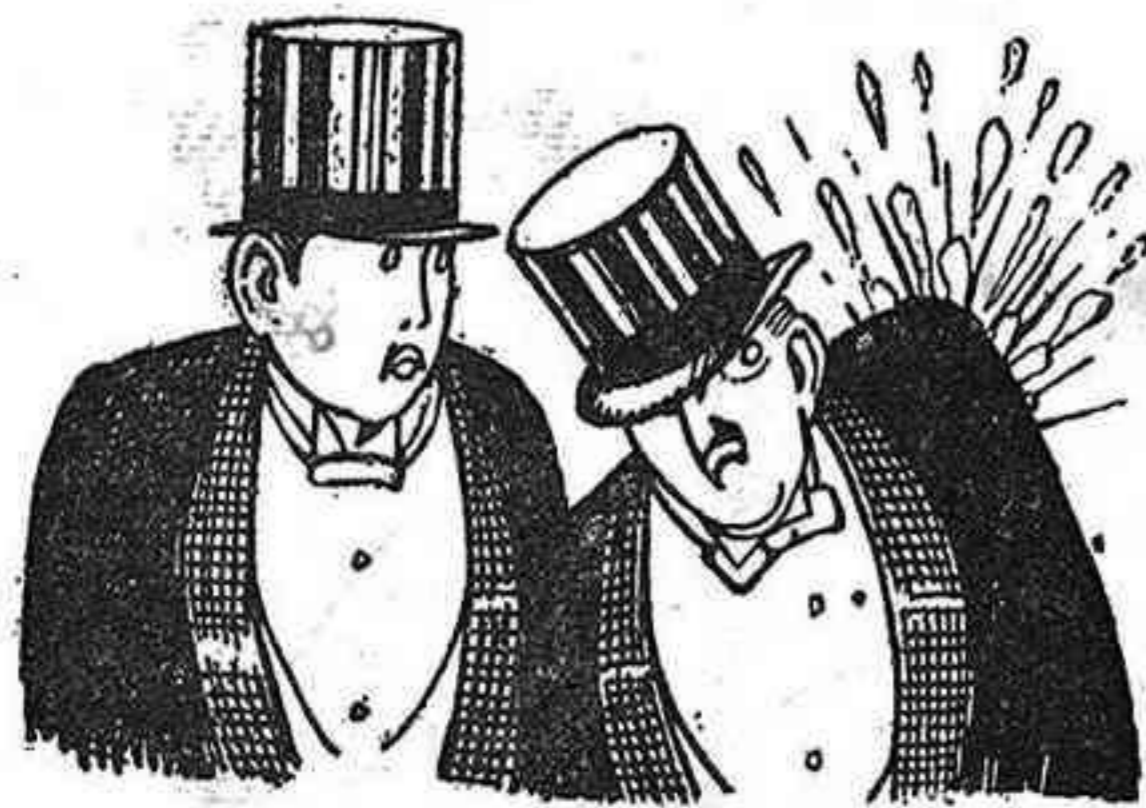
Als barcelonins no ens cal anar a fora a estiuejar, perquè a ciutat ja tenim tots els elements d'estiueig.

Els forasters, font de riquesa

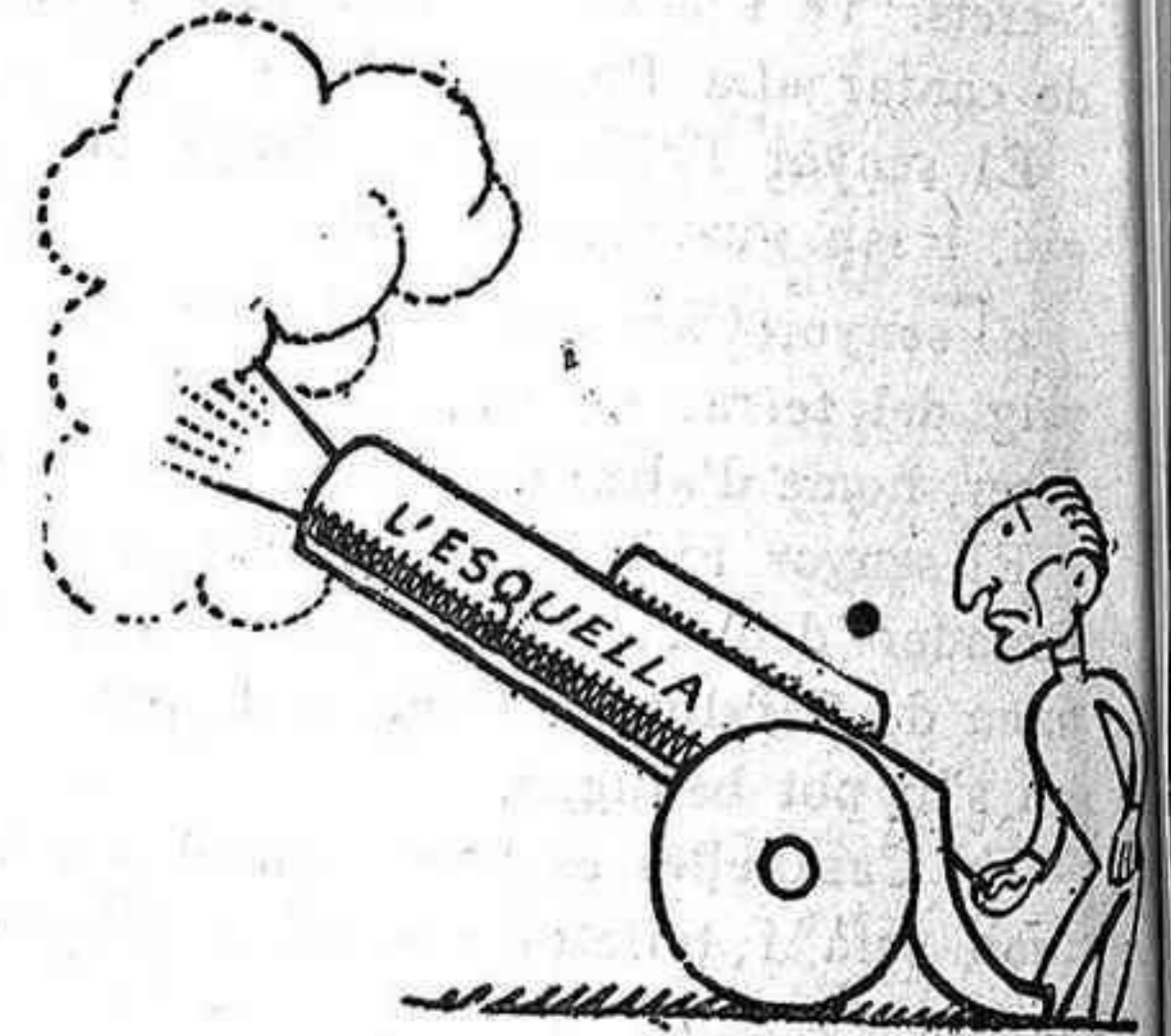
Els banys de mar

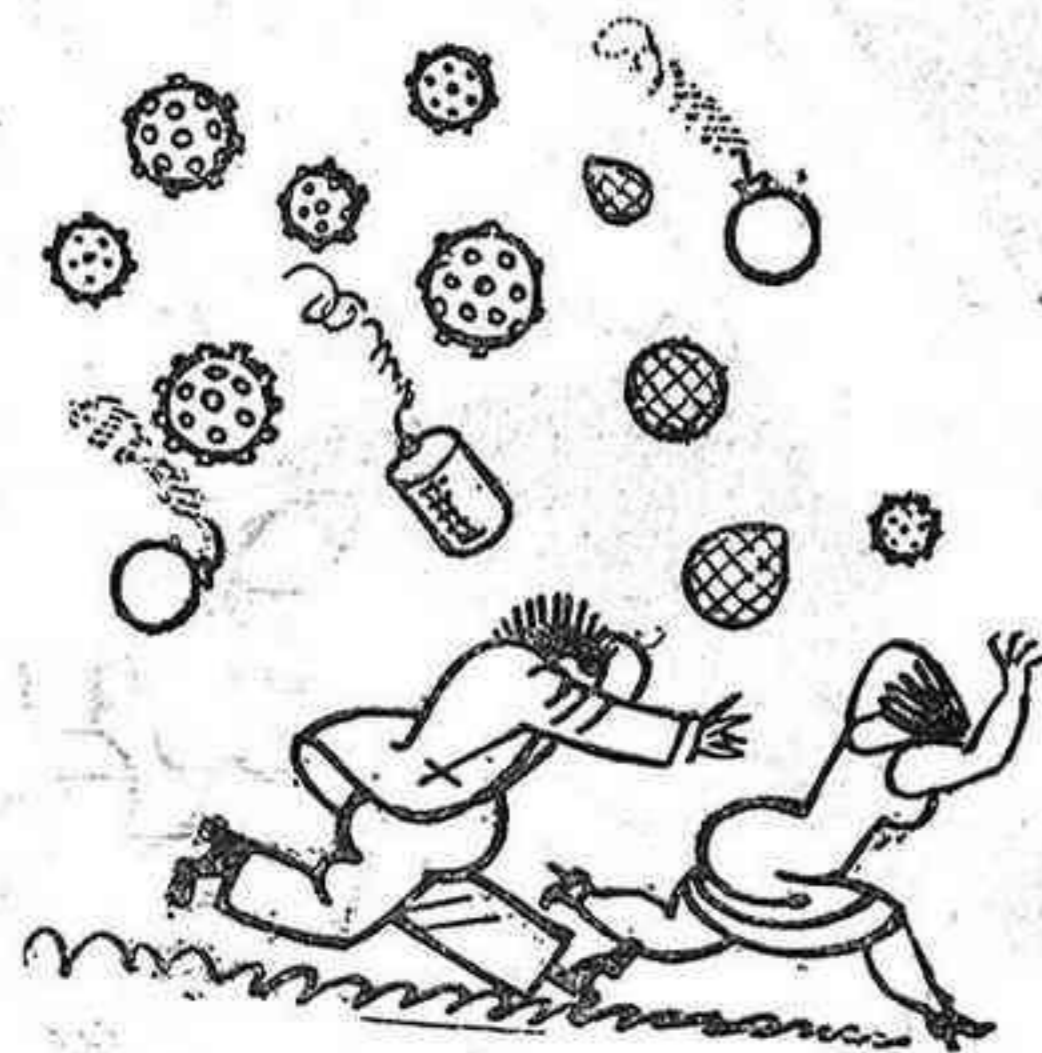
Els tomàquets

Els bolets verinosos

El canotatge

La pedregada

La torreta o La Torrassa

El femer

ESQUELLOTS

El ciutadà Casanovas—amb el títol simple de ciutadà ens estalviem la tirallonga dels títols representatius que posseeix—va dir l'altre dia al Consistori que si s'hagués nomenat una comissió gestora d'esquerra-radicals-lliga, encara hi hauria els jesuïtes.

Sense que volguem discutir-li el raonament ¿està cert el ciutadà Casanovas que els jesuïtes són fora i que no actuen?

A veure si el *nou Danton*, com li diuen, se'ns haurà convertit en un Sant Innocenci!

Els qui diumenge van tenir el gust d'anar a festa major a Sabadell, varen elogiar (?) una vegada més l'encert dels regidors de la veïna ciutat de treure els arbres de la Rambla, per tal de convertir-la en *boulevard*.

Aquesta millora (?) és tant més de celebrar (?) tenint en compte que els grossos plàtans que hom va arrencar privaven que a l'estiu gaudissin de la fresca els sabadellencs i llurs visitants.

Els poms d'escala granen, per tot arreu.

El xeflis Azcàrraga-Selves (els anomenem per ordre de categoria) celebrat a S'Agaró a la salut de la Seguretat pública de Catalunya, ha estat joiosament acollit amb un espetec de trets i bombes i una formosa exhibició d'atracsaments.

Com que a més de tot això la vaga de construcció segueix sense resoldre's i els indesitjables van entrant i actuant a Barcelona, cor que vols, cor que desitges, el governador senyor Ametlla se sent cada dia més optimista y es comprarà un «pay-pay».

Hem de rectificar la susdita informació. El senyor governador i altres autoritats superiors, iguals i subalternes, no necessiten «pay-pays» ni tampoc begudes refrescants.

Com certs peixos es porten l'oli, ells es porten la fresca.

Les declaracions del diputat socialista Comorera, al Parlament de Catalunya, han produït sensació.

Molt bé, Comorera! Així es parla i així s'actúa.

La qüestió és, ara, no desdir ni aturar-se.

El diputat Comorera ha tret a la llum del carrer tota la roba bruta, les terenyines, els paràsits que hi ha al Palau de Justícia, la qual cosa no havien sabut veure el senyor Anguera de Sojo, quan va ésser President de l'Audiència, ni ara el senyor Coromines, Conseller de Justícia de la Generalitat.

Talment com s'ha parlat del podrimener del Palau de Justícia, se'n podrien dir de verdes i madures d'Hisenda, del Govern Civil, de la Duana i... vergonya nostra de l'Ajuntament i també de la Generalitat.

Falta una bona escombria i un tren carregat de *Zotal*.

CHEVROLET

1933

CAMIONS TURISMES

TALLER OFICIAL PER A LES REPARACIONS

STOCK COMPLET DE RECANVIS

Automóviles, S.A.

Còrsega, 302 i 304

entre Rbla. Catalunya i Passeig de Gràcia

BARCELONA

LA REGLA

PERLAS "FEMI"

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

Maravel'ós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

GARONNAT RADIO

Construcció i Reparació
COMPTAT i TERMINIS
PREUS IMMILLORABLES

Aribau, 89 (xamfrà Mallorca)
Telèfon 77963

FUMEU

PAPER BAMBÚ

EXIGIU-LO!

PENSIÓ-RESTAURANT "SOL I SOMBRA"

HABITACIONS GRAN CONFORT DES DE 3 PTES.

PENSIÓ COMPLETA DES DE 8 PTES. — ABONAMENTS SETMANALS DES DE 30 i 40 PTES.

Carrer Nou de la Rambla, 12, 1.er - BARCELONA

NO DUBTEU GENS MES! AMB

NARANJINA

Del Doctor TRIGO (Taronja o Llimó)

OBTINDREU LA MATEIXA BEGUDA REFRESCANT
QUE SI ESPREMÉSSIU AQUELLS FRUITS

De venda en colmadors i establiments de queviures

GRAN BAR RESTAURANT CARBÓ

Francesc Layret, 83

Telèfon 33922

COBERTS A 5 i 7 PTES. I A LA CARTA, PREUS ECONOMICS
Tots els dies grans concerts a la terrassa
per la cèlebre Orquestrina

URABOR ORCHESTRA

BAR BAUTISTA

AMPLº, 40

TELEFON 25802

Dipòsit de Gel i de cervesa Moritz
La millor sidra asturiana marca EL TROLE

G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balnes, 4. C. econòmica 5 pes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

GANIVETERIA 'ARTERO'

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i ajustament de navalles i màquines barberes.

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça de la República)

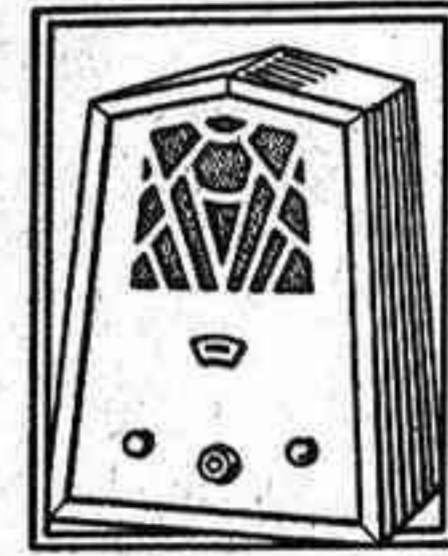
BARCELONA

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

desitgen
agents

Barcelona-Gracia

F. Bardó
Goya 11
Tel.
73497

CLINICA GALLEGO

Vies urinaries - Matriu - Sífilis - Impotencia - Diaterma - Raigs X

Director: Doctor J. RUI

18, Nou de la Rambla, 18

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9

Diumenges, de 10 a 1

ANUNCIEU A
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Diners amb hipoteques, mercaderies,
automòbils, etc.
Acudiu a CORSEGA, 240, Entl.

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

E. Jardiel Poncela

Hamor se escribe sin hache

3.ª edició

Preu: 6 ptes.

Emile Schreiber

"Cómo se vive en la Rusia Soviética"

Un tomo en 8.º

Preu: 5 ptes.

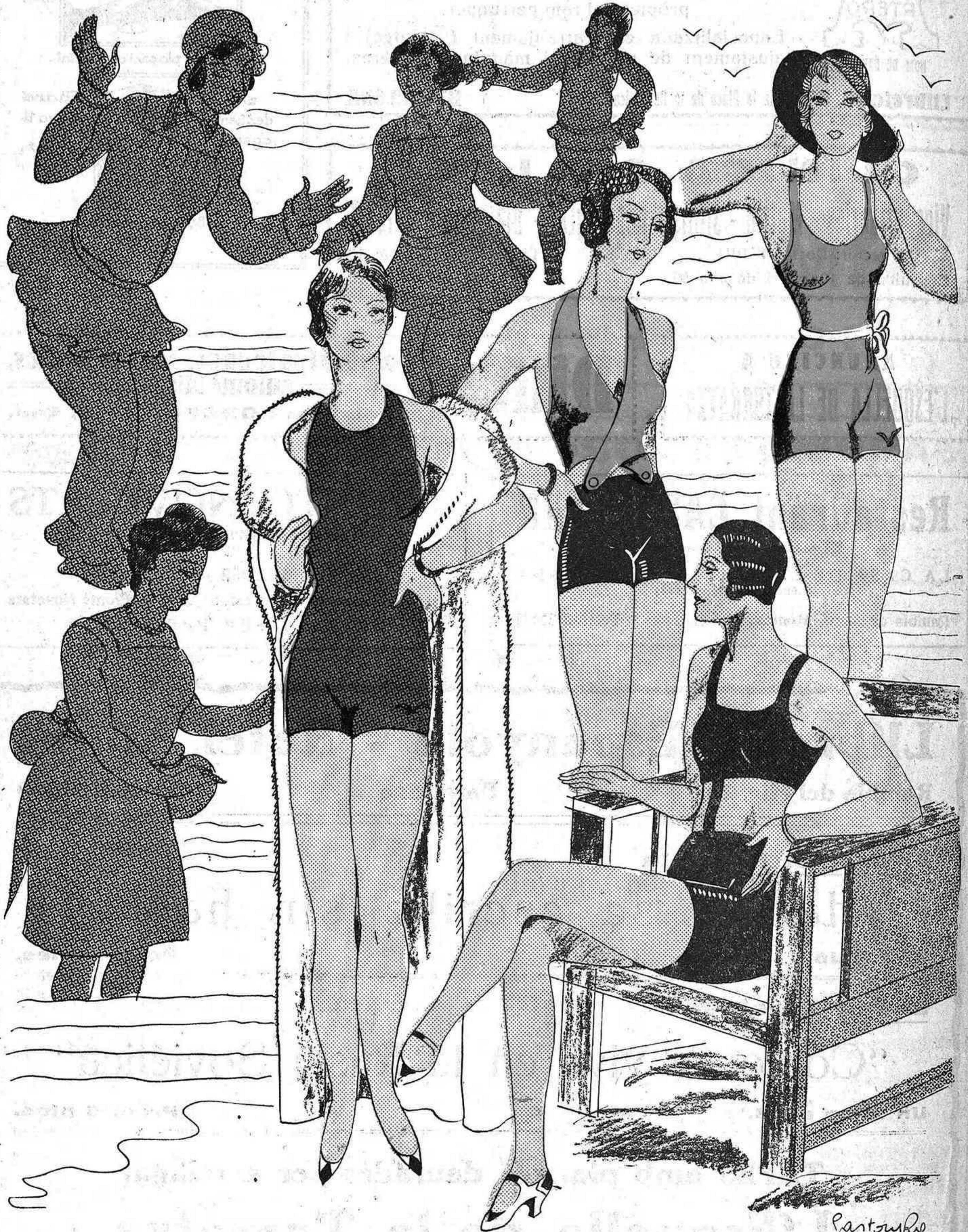
TAPES amb planxes daurades per a relligar

L'Esquella de la Torratxa

Tapes soles: 5'50 ptes.

Tapes i relligat: Ptes. 8

EL QUE VA D'AHIR A AVUI!

Pastourby

Com més anem menys roba ens posem...

Models facilitats per la Casa Vilardell.
Primera Casa d'Espanya en Gèneres de
Punt. :-: Via Laietana, 45 i 51 i Sucursals.